

Arrest

nr. 298 349 van 8 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 30 maart 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 februari 2023 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 april 2023 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer A.H.N. dient op 3 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 8 april 2021 wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2. Op 18 maart 2022 dienen de verzoekende partijen aanvragen in voor de afgifte van een visum lang verblijf (type D) om in België te worden herenigd met de heer A.H.N. Zij geven aan de respectievelijke ouders en minderjarige broers en zussen te zijn van de heer A.H.N. Op 21 februari 2023 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de afgifte van de gevraagde visa. Dit zijn de bestreden beslissing.

De in hoofde van de eerste verzoekende partij genomen beslissing luidt als volgt:

“Aangezien de 50-jarige Afghaanse betrokkene zich samen met zijn 45-jarige echtgenote en hun minderjarige kinderen bij zijn 20-jarige meerderjarige Afghaanse zoon [N.A.H.] - NN [...] in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet-EU meerderjarige vader i.f.v. Niet-EU meerderjarige zoon) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat).

Betrokkenen leggen geen gelegaliseerde geboorteakte, noch een huwelijksakte voor. Ze bewijzen ook niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Het koppel zou buiten de 4 meereizende kinderen (waarvan tevens de kopies van de paspoorten van ontbreken), nog 4 kinderen hebben waarvoor tot op heden geen visumaanvraag in het dossier zit. Dus het is zo goed als zeker dat zij alleen zijn achtergebleven in Afghanistan. Zonder verklaring noch bewijs van betrokkenen kan ervan uitgegaan worden dat zij zeker nog broers, zussen of andere familie hebben die in Afghanistan wonen. De referentiepersoon verklaarde in zijn interview dd. 20.01.2020 bij DVZ dat een oom [S.] zijn reis betaalde en dat hij ook nog een meerderjarig broer, [N.], had. Hieruit blijkt dat de familiale banden met Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België. Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven of behoud eenheid van gezin, gelet dat de familiale levensomstandigheden zeer onduidelijk zijn. Verder bevat de aanvraag geen enkel bewijs van enige steun vanuit België (materieel/financieel) en/of van regelmatige contacten met de te vervoegen zoon. Betrokkenen hebben de mogelijkheid om gesteund te worden door de zoon via internationale geldtransferoperatoren zoals Western Union, Moneygram, en kunnen contacten onderhouden via de moderne media, hiervoor dienen zij zich niet in België te vestigen. Er is evenmin sprake van een medische problematiek, op basis van de voorgelegde attesten blijkt dat zij in een goede gezondheid verkeren.

Betrokkenen vermelden in hun aanvraag enkel dat ze hun zoon wensen te vervoegen. Er wordt geen enkele vermelding en/of verwijzing gemaakt over een eventuele preciaire situatie in hun land van herkomst. De humanitaire elementen wijzen eerder op moeilijke economische omstandigheden. Zij leggen dan ook geen enkel bewijs voor met betrekking tot hun eigen specifieke situatie, enkel een kopie van de verblijfstitel van de zoon, een document van het CAW Limburg, een kopie van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en een document (model 9) van de stad Antwerpen. Dit zijn geen afdoende bewijzen om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. Betrokkenen beweren dat ze na de overname door de Taliban groot risico lopen en dat ze daarom niet de nodige documenten hebben. Het is dan ook vreemd dat de ouders zonder problemen in januari 2022 een paspoort verkregen, van het regime dat hen viseert en dat dit niet zou lukken voor de andere documenten. Dit doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de verklaringen. In de voorgelegde beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt ook getwijfeld aan het asielrelaas van de referentiepersoon en de problemen met de Taliban. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dienen te leveren aangaande hun preciaire situatie.

We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van September 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_foc

us.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het is dan ook aan betrokkene om aan te tonen dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement ten opzichte van de te vervoegen zoon en een zekere financiële afhankelijkheid zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld.

Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.”

De in hoofde van de tweede verzoekende partij genomen beslissing luidt als volgt:

“Aangezien de 45-jarige Afghaanse betrokkene zich samen met haar 50-jarige echtgenoot en hun kinderen bij haar 20-jarige meerderjarige Afghaanse zoon [N.A.H.] – [...] in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet-EU meerderjarige moeder i.f.v. Niet-EU meerderjarige zoon) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat).

Betrokkenen leggen geen gelegaliseerde geboorteakte, noch een huwelijksakte voor. Ze bewijzen ook niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Het koppel zou buiten de 4 meereizende kinderen (waarvan tevens de kopies van de paspoorten van ontbreken), nog 4 kinderen hebben waarvoor tot op heden geen visumaanvraag in het dossier zit. Dus het is zo goed als zeker dat zij alleen zijn achtergebleven in Afghanistan. Zonder verklaring noch bewijs van betrokkenen kan ervan uitgegaan worden dat zij zeker nog broers, zussen of andere familie hebben die in Afghanistan wonen. De referentiepersoon verklaarde in zijn interview dd.20.01.2020 bij DVZ dat een oom [S.] zijn reis betaalde en dat hij ook nog een meerderjarig broer, [N.], had. Hieruit blijkt dat de familiale banden met Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België. Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven of behoud eenheid van gezin, gelet dat de familiale levensomstandigheden zeer onduidelijk zijn. Verder bevat de aanvraag geen enkel bewijs van enige steun vanuit België (materieel/financieel) en/of van regelmatige contacten met de te vervoegen zoon. Betrokkenen hebben de mogelijkheid om gesteund te worden door de zoon via internationale geldtransferoperatoren zoals Western Union, Moneygram, en kunnen contacten onderhouden via de moderne media, hiervoor dienen zij zich niet in België te vestigen. Er is evenmin sprake van een medische problematiek, op basis van de voorgelegde attesten blijkt dat zij in een goede gezondheid verkeren.

Betrokkenen vermelden in hun aanvraag enkel dat ze hun zoon wensen te vervoegen. Er wordt geen enkele vermelding en/of verwijzing gemaakt over een eventuele precare situatie in hun land van herkomst. De humanitaire elementen wijzen eerder op moeilijke economische omstandigheden. Zij leggen dan ook geen enkel bewijs voor met betrekking tot hun eigen specifieke situatie, enkel een kopie van de verblijfstitel van de zoon, een document van het CAW Limburg, een kopie van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en een document (model 9) van de stad Antwerpen. Dit zijn geen afdoende bewijzen om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. Betrokkenen beweren dat ze na de overname door de Taliban groot risico lopen en dat ze daarom niet de nodige documenten hebben. Het is dan ook vreemd dat de ouders zonder problemen in januari 2022 een paspoort verkregen,

van het regime dat hen viseert en dat dit niet zou lukken voor de andere documenten. Dit doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de verklaringen. In de voorgelegde beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt ook getwijfeld aan het asielrelaas van de referentiepersoon en de problemen met de Taliban. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dienen te leveren aangaande hun precare situatie.

We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van September 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het is dan ook aan betrokkene om aan te tonen dat zij in Afghanistan een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement ten opzichte van de te vervoegen zoon en een zekere financiële afhankelijkheid zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld.

Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.”

De in hoofde van de minderjarige verzoekende partijen getroffen beslissingen zijn verder gemotiveerd als volgt:

“Gelet de visumaanvragen van de ouders (visumaanvragen nr's 61409 en 61410) dd 21.02.2023 geweigerd werden, wordt uiteraard ook de visumaanvraag van het minderjarig meereizend kind geweigerd.

Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3, 6, 9, 10 en 37 van het

Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen in New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, van de artikelen 10 tot en met 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het rechtszekerheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van de samenwerkingsplicht, van het doeltreffendheidsbeginsel, van het hoorrecht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken de volgende toelichting bij hun middel:

“Vooraf: Situatie in Pakistan voor Afghaanse vluchtelingen en situatie voor Afghaanse vrouwen en meisjes

1. EUAA bevestigt het structurele geweld tegen vrouwen en meisjes in Afghanistan en stelt dat Afghaanse vrouwen in principe nood hebben aan internationale bescherming: *The accumulation of various measures introduced by the Taliban, which affect the rights and freedoms of women and girls in Afghanistan, amounts to persecution. Such measures affect their access to healthcare, work, freedom of movement, freedom of expression, girls' right to education, among others. Some women and girls in Afghanistan may also face other forms of ill-treatment amounting to persecution (e.g. forced marriage, such as child marriage, honourbased violence). For women and girls in Afghanistan, well-founded fear of persecution would in general be substantiated.*” (EUAA, Country guidance: Afghanistan, January 2023, <https://euaa.europa.eu/publications/country.eu/publications/country-guidanceguidance--afghanistanafghanistan--januaryjanuary--20232023> pg. 91). 91).

2. Het verblijf van Afghanen in Pakistan is bijzonder precair sinds augustus 2021. Het is moeilijk tot onmogelijk om toegang te krijgen tot bescherming, de mogelijkheid te werken, toegang tot bankdiensten (en dus overschrijvingen vanuit België te incasseren) en men loopt risico om uitgewezen te worden en overgeleverd aan de Taliban:

“A report by the Danish Refugee Council stated in September 2018 that the Government of Pakistan distinguishes between refugees 82 [with a recognised status, meaning the Proof of Registration (PoR) cardholders or RIC holders] and those without this status. 83 This differentiation is relevant to the protection, the rights and assistance that Afghan refugees receive and are entitled to, 84 even though officially no rights other than protection from refoulement are attached to the status of being a PoR cardholder 85. (For more detailed information regarding this subject, please see section 2.1.1 PoR cardholders.)”

“Regarding the legal situation of Afghans arriving in Pakistan after August 2021, refugee rights advocates reported in November 2021 that the lack of policies for new arrivals made it difficult for aid organisations to assist them. As a result, many new arriving Afghans had to rely on informal networks and try to keep a low profile for fear of being stopped by Pakistani authorities.” (Ibid. pg 22).

“In 2021, sources indicated that police harassment of Afghan refugees remained an issue. 239 An August 2021 study by Mielke and her co-authors, based on 62 semi-structured qualitative interviews and quantitative data from 299 surveyed participants obtained between December 2019 and March 2021, stated that police harassment of Afghans in Pakistan appeared to be pervasive and included extortion, corruption, and violence. In addition, study participants reported experiencing unannounced home and business searches, verbal abuse, and the prevalent notion that ‘the police or security authorities can penetrate your space anytime’.” (Ibid. pg 40)

“Two UNHCR publications from January 2022 estimated the number of undocumented Afghans (i.e. those who are neither registered refugees nor ACC cardholders) at around 500 000 or even 775 000. (...)

Undocumented Afghans may approach UNHCR for a Refugee Status Determination (RSD) procedure and be registered as asylum-seekers and issued an asylum-seeker certificate which grants them protection from refoulement³⁹¹ on a temporary basis, ‘although this is not always understood or respected by security forces’. ³⁹² RSD was conducted by UNHCR on a wider scale until 2015 and at the time ‘constituted a viable tool for undocumented Afghans to receive asylum-seeker and de facto refugee status’. However, after a policy change in 2016– 17, the RSD pathway narrowed for undocumented Afghans. According to a UNHCR source, ³ 011 Afghans were registered as asylum-seekers as of October 2020. ³⁹³ UNHCR has been continuing to issue unspecified numbers of asylum-seeker certificates to newly arrived Afghans as of November 2021. It has been noted that the Government of Pakistan ‘has issued few official statements about what will happen to the Afghans who arrived amid the crisis’ following the Taliban takeover and that UNHCR was still negotiating with the Government of Pakistan about the rights of asylum-seekers.³⁹⁴ Undocumented Afghans (including those holding an Afghan passport or the

tazkera) who do not have Government of Pakistan- or UNHCR-issued documents are 'in breach of the Foreigners Act, 1946 and are liable to arrest, detention and deportation'." (Ibid. pg 58).

Er heerst een anti-Afghaans sentiment onder de Pakistaanse bevolking leidt tot er restrictieve maatregelen ten opzichte van nieuwe Afghaanse vluchtelingen, die riskeren gedepoteerd te worden naar Afghanistan: "In August 2021, Helen Dempster and her co-authors stated in authors stated in a CGD Policy Blog entry a CGD Policy Blog entry that the Government of Pakistan had already taken that the Government of Pakistan had already taken a tougher stance on Afghan refugees a tougher stance on Afghan refugees a few months a few months before the Taliban's return to power before the Taliban's return to power.²¹⁹ According to a September 2021 According to a September 2021 media article, prime minister Imran Khan had already consulted with Iranian president media article, prime minister Imran Khan had already consulted with Iranian president Raisi in early July 2021 and highlighted the 'serious repercussions' ²²⁰ of an influx for Raisi in early July 2021 and highlighted the 'serious repercussions' ²²⁰ of an influx for both countries.²²¹ An undisclosed senior government official reportedly confirmed that t official reportedly confirmed that both Imran Khan and Raisi planned on dealing with Afghan refugees by using the 'Iranian both Imran Khan and Raisi planned on dealing with Afghan refugees by using the 'Iranian model',²²² which refers to the strategy of providing temporary refuge to Afghans in model',²²² which refers to the strategy of providing temporary refuge to Afghans in camps camps along the border with Afghanistan ²²³. Along the border with Afghanistan ²²³. Dempster and her compster and her co--authors similarly authors similarly mentioned Pakistan's intention to shelter all newly arriving refugees in border camps.²²⁴ mentioned Pakistan's intention to shelter all newly arriving refugees in border camps.²²⁴ Following the Taliban takeover in August 2021, Pakistan reportedly voiced ambivalence Following the Taliban takeover in August 2021, Pakistan reportedly voiced ambivalence about accepting Afghan refugees and has notut accepting Afghan refugees and has not offered an official welcome.²²⁵ In spite of offered an official welcome.²²⁵ In spite of eyewitness reports of a continuous flow of people from newly Talibaneyewitness reports of a continuous flow of people from newly Taliban--controlled controlled Afghanistan entering Pakistan through the official Spin BoldakAfghanistan entering Pakistan through the official Spin Boldak--Chaman border crossing, Chaman border crossing, PakiPakistan's interior minister stressed that tstan's interior minister stressed that these were not refugees, but rather '4 000 ese were not refugees, but rather '4 000 Afghans [...] with valid travel documents'²²⁶. (For more information on this subject, Afghans [...] with valid travel documents'²²⁶. (For more information on this subject, please see section 2.3.4 Crossplease see section 2.3.4 Cross--border movement). Media articles also reported on border movement). Media articles also reported on statementsstatements by by Pakistani government officialsPakistani government officials sayingthey would not allow Afghan they would not allow Afghan refugees into the countryrefugees into the country,²²⁷ on protests by Sindhi ethnic parties pressuring the federal ,²²⁷ on protests by Sindhi ethnic parties pressuring the federal government government not to allow Afghan refugees into Sindh provincenot to allow Afghan refugees into Sindh province,²²⁸ on ,²²⁸ on the deportation of the deportation of newly arrinewly arrived Afghan refugees (reportedly 965 Afghved Afghan refugees (reportedly 965 Afghaans from Quetta and 1 486 from ns from Quetta and 1 486 from Karachi and Lasbela as of October 2021),²²⁹ and on the closure of makeshift camps of Karachi and Lasbela as of October 2021),²²⁹ and on the closure of makeshift camps of newly arriving Afghans by authorities²³⁰newly arriving Afghans by authorities²³⁰. In August 2021, Dempster and co. In August 2021, Dempster and co-authors assumed that the predicted new influx of Afghan refugees might have negative effects on Afghans already residing in Pakistan, 'who have been used as a political bargaining chip for decades'."

"Following the government change in Kabul in August 2021, many Afghans have entered Pakistan, leading tot a renewed escalation of the refugee issue. Although police harassment has decreased slightly in recent years, authorities are now more vigilant again due to the influx of new arrivals. Mudassar M. Javed explained that security-related incidents have also increased and the number of attacks in Pakistan has risen again. Security checks have been tightened in some areas in Khyber Pakhtunkhwa and Balochistan. Toegang tot onderwijs voor de kinderen van verzoekende partij in Pakistan is zo goed als onmogelijk bij gebrek aan officiële documenten: "The News International reported in March 2022 that tens of thousands of second- or third-generation Afghan refugee children born in Pakistan had no access to education because they did not have citizenship cards. The article cites an Afghan father of two children born in Pakistan stating that his children could not get enrolled in government schools, because 'every school' they had approached asked for the 'parents' computerised national identity cards and the child's Form-B [or child registration certificate that serves as an identity document for those below the age of 18]'. With reference to the head of the Karachi-based NGO Initiator Human Development Foundation which works for children of Afghan refugees, the article goes on to explain that statelessness would force most of the refugees', to send their children to study in madrassas or ask them to work as waste pickers'.⁵³⁵" (Ibid. pg. 73)

Eerste onderdeel:

De bestreden beslissing herkwalificeert de aanvragen gezinshereniging op grond van artikel 10 Vw. in aanvragen humanitair visum op grond van artikel 9 Vw. zonder hier een specifieke wettelijke basis voor te geven.

Mevrouw [G.] van het CAW Limburg heeft sinds augustus 2021 herhaaldelijk gemaild naar verwerende partij en bevoegde consulaire post om de situatie van verzoekers te duiden. Er werd daarbij uitgelegd dat de referentiepersoon de procedure internationale bescherming heeft aangevangen als niet-begeleide minderjarige, dat hij tijdens de procedure, meer bepaald op 30 september 2020 meerderjarig is geworden, en dat hij op 9 april 2021 de beslissing subsidiaire bescherming werd toegezonden, dus dat er nog een recht op gezinshereniging openstond. Mevrouw [G.] heeft in haar berichten aangegeven dat ze meende dat de verzoekers drie maanden na de beslissing tot internationale bescherming hadden om die aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post. Mevrouw [G.] heeft aangegeven dat de familie verschillende pogingen hebben ondernomen om hun visumaanvragen binnen dat tijds kader in te dienen, maar dit door overmacht niet is gelukt.

Mevrouw [G.] heeft verduidelijkt welke obstakels er waren: de moeilijkheden om documenten te verkrijgen van de Taliban administratie, de gevangennamen van verzoeker, het feit dat de grens gesloten was, etc. Ze wees erop dat een deel van de familie aan het visumkantoor te Islamabad op 14 februari 2022 de visumaanvragen eindelijk heeft kunnen indienen maar dat deze visumaanvragen werden geannuleerd door de Belgische ambassade te Islamabad gezien de administratieve bijdragen van €366 m.b.t. de ouders niet betaald werden. Er werd meermaals contact opgenomen met de Belgische ambassade te Islamabad om te vragen toepassing te maken van de "redelijke termijn", en de aanvraag als tijdig ingediend te beschouwen, en om die reden de aanvragen van de ouders toe te kennen onder gezinshereniging op basis van artikel 10 Vw. en de aanvragen van de broertjes/zusjes van de NBMV toe te kennen onder artikel 9 van de wet. Er was dan ook geen administratieve bijdrage verschuldigd.

Desondanks werden deze visumaanvragen geannuleerd. Zodoende werd de familie gedwongen om de gevraagde administratieve bijdragen voor de vader en moeder te betalen.

Op 18 maart 2022 hebben [N.N.], [N.A.B.] en hun kinderen [A.W.], [S.], [M.] en [B.S.] opnieuw hun visumaanvragen ingediend op het visumkantoor te Islamabad. Deze werden aanvaard gezien de administratieve bijdragen voor de ouders betaald werden. Er werd nogmaals gevraagd om toepassing te maken van de "redelijke termijn", en de aanvraag als tijdig ingediend te beschouwen, en om die reden de aanvragen van de ouders toe te kennen onder gezinshereniging artikel 10 Vw. en deze expliciet niet te beschouwen als een humanitair visum, en de aanvragen van de broertjes/zusjes van de NBMV toe te kennen onder artikel 9 Vw.

Verwerende partij reageert zelf niet op al dit mailverkeer, omdat in dat stadium van de aanvraag de dossiers 'nog niet gekend' zouden zijn bij hen, enkel bij de diplomatieke post.

Mevrouw [G.] wijst verwerende partij dan op de wettelijke termijn van 9 maanden en de artikelen met betrekking tot gezinsherenigingsverzoeken, maar ook daar wordt niet concreet op gereageerd.

De Belgische ambassade komt er op 12 januari 2023 nog eens (verkeerdelijk) tussen om te stellen dat er helemaal geen visumaanvragen werden ingediend.

Verwerende partij liet dan weten dat de visumaanvragen effectief behandeld worden door de Dienst Lang Verblijf maar dat ze zouden uitzoeken wat de verantwoordelijke dienst was, waarna mevrouw [G.] nog eens duidelijk uiteen gezet heeft waarom het om visa gezinshereniging gaat en niet om humanitaire visa. De bestreden beslissing vermeldt enkel dat de ouders van de referentiepersoon niet kunnen genieten van gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Wet, omdat het gezinshereniging zou betreffen van ouders met een meerderjarig kind en dit niet voorzien wordt door de wet. Verwerende partij gaat direct daarna over tot de behandeling van de aanvraag van verzoekende partijen als een humanitair visum.

Er werd niet geantwoord op de zeer pertinente opmerkingen van mevrouw [G.] en de redenen die zij aangehaald heeft om te stellen dat de aanvragen van de ouders op grond van artt. 10 en verder Vw. moeten behandeld worden.

Op de visumformulieren van de ouders staat ook duidelijk aangegeven dat ze om gezinshereniging verzoeken op grond van artikel 10 Vw.

Het eenzijdig aanpassen van de wettelijke basis waarop verzoeker zich voor de visumaanvraag beroept kent geen wettelijke basis, en verwerende partij schendt er artikel 10 Vw., artikel 12bis Vw., artikel 7 van het Handvest en de motiveringsplicht mee. Als verzoeker gezinshereniging heeft verzoeker op grond van de gezinsherenigingsrichtlijn recht op bepaalde procedure waarborgen en bij vernietiging blijft de aanvraag gekwalificeerd onder artikel 10 Vw. waardoor verzoekende partij kan blijven genieten van de garanties en rechten die met een aanvraag gezinshereniging, nota bene als familielid van iemand met internationale bescherming, gepaard gaan zoals: de garantie dat er met het hoger belang van de betrokken kinderen rekening wordt gehouden, de toepassing van een cascadereregeling voor documenten, de garanties onder hoofdstuk V van de richtlijn voor gezinshereniging met vluchtelingen (en in België,

subsidiar beschermen), de individualiseringsplicht, de toepassing van Unierecht. De eenzijdige herkwalficatie door verwerende partij zet ondermijnt die rechten en garanties, die zelfs bij een weigeringsbeslissing gelden.

Concreet wil dit zeggen dat verzoekende partij haar subjectieve recht op gezinshereniging wordt miskend, waarbij de procedurele garanties voorzien in de gezinsherenigingsrichtlijn niet gelden, waarbij verzoeker een veel zwakker rechtsmiddel heeft waarbij artikelen 7, 24 en 47 van het Handvest plots niet van toepassing zouden zijn.

Zie bijvoorbeeld ook RvV, nr. 228 228 van 29 oktober 2019: « Ce faisant, en requalifiant d'autorité la demande de visa « regroupement familial » introduite par la première requérante en demande de visa humanitaire, la partie défenderesse a délibérément privé la première requérante du bénéfice de plusieurs dispositions plus favorables et protectrices, sans toutefois répondre aux arguments que celle-ci développait dans son courrier du 24 juillet 2018 et à sa demande de pouvoir bénéficier des enseignements de l'arrêt de la CJUE du 12 avril 2018, et sans répondre à la question de savoir si les éléments ainsi mis en avant par la première requérante avant l'introduction de sa demande sont susceptibles de constituer des circonstances particulières ayant rendu objectivement excusable l'introduction tardive de cette demande »

Door verzoekers visumaanvraag onder artikel 9 Vw. te behandelen i.p.v. onder artikel 10 Vw. schendt verwerende partij de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 7 van het Handvest, artikel 24 van het Handvest, het recht op een effectief rechtsmiddel zoals voorzien in artikel 47 van het Handvest.

Tweede onderdeel:

Niet alleen is de herkwalficatie van verzoekende partij haar verzoek tot verblijfsmachtiging onaanvaardbaar en niet voorzien van een wettelijke grond, het is ook volledig verkeerd.

Verwerende partij gaat eraan voorbij dat er voor verzoekende partij verschillende malen werd gevraagd om toepassing te maken van het HvJ arrest van 12 april 2018, C-550/16 en HvJ van 7 november 2018, C-380/17 en er objectief verschoonbare omstandigheden waren die toelaten dat de aanvraag werd ingediend buiten de 'redelijke termijn', die volgens verwerende partij vroeger op 3 maanden werd bepaald in dergelijke gevallen, en dat er een recht op gezinshereniging bleef bestaan voor verzoekers die tijdens de procedure internationale bescherming meerderjarig waren geworden.

Verwerende partij neemt daar geen enkele motivering over op, hoewel het verschillende malen uitdrukkelijk werd gevraagd. Er wordt louter, verkeerdelijk, gesteld dat het om een verzoek gezinshereniging zou gaan tussen een meerderjarige zoon en zijn ouders en daar geen wettelijke basis voor bestaat.

Er werd ook geen rekening gehouden met het feit dat de visumaanvragen nooit op basis van het niet-betalen van een administratieve bijdrage hadden mogen afgewezen worden, gelet op het feit dat voor verzoeken op grond van artikel 10 Vw. voor familieleden van personen met internationale bescherming geen bijdrage verschuldigd is.

Er werd geen rekening gehouden met de overmachtssituatie die werd ingeroepen voor verzoekende partij en er werd ook niet over gemotiveerd.

Om deze situatie juridisch te kaderen dient er gewezen te worden op de interactie tussen de termijn die verzoekers hebben om een verzoek gezinshereniging in te dienen (1) en de plaats waar ze deze aanvraag moeten indienen (2).

1) Termijn

Wat betreft de termijn die verzoekers hadden om de visumaanvraag als ouders van een referentiepersoon die als minderjarige om internationale bescherming verzocht heeft dient het volgende opgemerkt te worden dat verwerende partij een verkeerde toepassing maakt van de Gezinsherenigings-richtlijn, de Vreemdelingenwet en haar eigen richtlijnen.

Het Hof van Justitie zet in het arrest C-550/16 van 12 april 2018, §61 uiteen dat de familieleden van alleenstaande minderjarigen die internationale bescherming hebben verkregen en meerderjarig zijn geworden tijdens deze procedure over een redelijke termijn moeten beschikken om die aanvraag in te dienen en dat die redelijke termijn bepaald word in een soortgelijke context van artikel 12, lid 1, derde alinea van de richtlijn, i.e. 3 maanden.

De Belgische Wetgever heeft voor de invulling van deze 'redelijke termijn' echter geopteerd voor een termijn van 12 maanden.

Uw Raad verwijst naar de termijn van 12 maanden zoals bepaald door de Belgische wetgever om vrijgesteld te zijn van de materiële voorwaarden om te komen tot het besluit dat het kennelijk onredelijk is om te eisen dat de aanvraag gezinshereniging in dergelijke gevallen als voorliggende ingediend moet

worden binnen de 3 maanden (RvV augustus 2019, nr. 225.451; RvV 23 juni 2020, nr. 237.333, RvV 21 april 2020, nr. 235.415, p. 14 "des te meer van toepassing"; RvV 18 december 2020, nr. 246.534, p. 9). De Raad van State heeft in een arrest van 23 december 2022, nr. 255.380 gepreciseerd dat de "redelijke termijn" waarbinnen de aanvraag voor gezinshereniging moet worden ingediend, één jaar na de toekenning van de vluchtelingenstatus is. De RvS baseerde zijn redenering op het feit dat de door de Belgische wetgever aangehouden redelijke termijn waarbinnen de aanvraag voor gezinshereniging, bedoeld in artikel 10, § 1, eerste alinea, 4', tweede streepje, van de wet van 15 december 1980, moet worden ingediend, een termijn van een jaar en niet van drie maanden is (omzetting van artikel 12, § 1, derde alinea, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, met toepassing van artikel 3.5 van de richtlijn).

Verwerende partij heeft bevestigd dat ze hun praktijk en website aan die beslissing hebben aangepast: "Een kind dat minderjarig was op het moment dat de gezinshereniger (vader of moeder) zijn/haar aanvraag om internationale bescherming in België heeft ingediend, behoudt zijn recht op gezinshereniging indien het meerderjarig geworden is tijdens het onderzoek van deze aanvraag, op voorwaarde dat de aanvraag voor gezinshereniging wordt ingediend binnen 12 maanden na de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van subsidiaire bescherming aan de gezinshereniger. [Arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 01/08/2022 - Zaak C-279/20]

Deze termijn van 12 maanden kan worden verlengd (en het recht op gezinshereniging behouden) indien de aanvrager aantoont dat hij door overmacht verhinderd werd om zijn visumaanvraag tijdig in te dienen." Indien verwerende partij zou willen aanvoeren dat de 'redelijke termijn' van 12 maanden wél van toepassing zou zijn voor de gezinshereniging van ouders met kinderen die tijdens de asielprocedure van de ouders meerderjarig geworden zijn, maar niet van toepassing zou zijn op de gezinshereniging van een niet-begeleide minderjarige die meerderjarig is geworden tijdens zijn asielprocedure met zijn ouders, dan moet er opgeworpen worden dat elke wettelijke basis voor een dergelijk ingrijpend onderscheid ontbreekt en dat dit een grove schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtzekerheidsprincipe zou inhouden. Het gaat immers om dezelfde wettelijke basis, de toepassing van de redelijke termijn, die niet nu eens 3 maanden kan zijn voor wat betreft de gezinshereniging tussen een minderjarige en zijn ouders, en dan weer 12 maanden.

In het arrest van 17 november 2022, zaak C-230/21, geeft het Hof van Justitie aan in welke mate een verschil in behandeling tussen een gezinshereniging waarin de referentiepersoon een niet-begeleide minderjarig is en deze waarin de gezinshereniger een minderjarige is, toelaatbaar is. Het Hof wijst er daarbij op dat anders dan een minderjarige gezinshereniger de alleenstaande minderjarige referentiepersoon die helemaal alleen verblijft op het grondgebied van een andere staat dan zijn staat van herkomst, zich in een bijzonder kwetsbare positie bevindt die rechtvaardigt dat gezinshereniging met zijn bloedverwanten van de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn die zich buiten de Unie bevinden, wordt bevorderd (§§36-37).

Dit verschil in situatie rechtvaardigt dat het recht op gezinshereniging niet wordt onderworpen aan de voorwaarden van artikel 4, lid 2, onder a), van richtlijn 2003/86, maar aan die van artikel 10, lid 3, onder a), ervan, dat specifiek beoogt een grotere bescherming te bieden aan vluchtelingen die alleenstaande minderjarigen zijn (zie in die zin arrest van 12 april 2018, A en S, C-550/16, EU:C:2018:248, punt 44).

Het Hof herinnert eraan in punt 43 van het arrest dat richtlijn 2003/86 er bovendien niet alleen naar streeft op algemene wijze naar om gezinshereniging te bevorderen en bescherming te bieden aan onderdanen van derde landen, met name aan minderjarigen, maar dat artikel 10, lid 3, onder a), specifiek beoogt een grotere bescherming te bieden aan alleenstaande minderjarige vluchtelingen (arrest van 12 april 2018, A en S, C-550/16, EU:C:2018:248, punt 44 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het zou dan ook volstrekt onverzoenbaar zijn met de doelstelling om een grotere bescherming te bieden aan een alleenstaande minderjarige vluchteling, die in een nog meer behartigenswaardige situatie zit dan een minderjarige gezinshereniging door het feit dat hij niet enkel van zijn gezin maar ook van diens bekende omgeving en land van herkomst gescheiden is, om de ouders van de meerderjarig geworden referentiepersoon een kortere 'redelijke termijn' toe te kennen om de aanvraag in te dienen dan aan de meerderjarig geworden gezinshereniger.

Er is ook geen enkele reden waarom de redelijke termijn die wordt toegekend om de aanvraag gezinshereniging in te dienen zou kunnen en mogen verschillen naargelang het om een referentiepersoon die als minderjarige zijn verzoek internationale bescherming heeft ingediend gaat of een gezinshereniger die minderjarig was toen zijn ouder om internationale bescherming verzocht heeft.

Het verzoek gezinshereniging werd voor de ouders van de referentiepersoon tijdig ingediend. De referentiepersoon heeft als minderjarige om internationale bescherming verzocht. Hij is 18 geworden tijdens de procedure. Zijn ouders hadden na het verkrijgen van de internationale bescherming, beslissing genomen op 8 april 2021 en aangetekend verzonden de dag erop, een jaar de tijd, i.e. tot en met 14 april 2022 om hun aanvraag gezinshereniging in te dienen als ouders van een 'niet-begeleide minderjarige'.

Wat als redelijke termijn geldt wordt overigens niet enkel bepaald door de Wetgever, maar dient ook geval per geval bekeken te worden rekening houdend met de concrete omstandigheden. Hoewel de Belgische

Wetgever geopteerd heeft voor een termijn van jaar, dient er opgemerkt te worden dat dit niet per se zoveel gunstiger is als standaard voor verzoekers gezinshereniging. In de buurlanden Nederland, Luxemburg, Duitsland en Frankrijk wordt er weliswaar in een kortere vrijstellingstermijn voorzien maar wordt er gewerkt met intentieverklaringen die de termijn stuiten of met de mogelijkheid om de aanvraag vanop het grondgebied in te dienen, wat uiteraard met veel minder logistieke uitdagingen gepaard gaat (A. Declercq, 'De termijn van vrijstelling van de materiële voorwaarden bij gezinshereniging met begunstigden van internationale bescherming: onvoldoende waarborgen voor een effectieve vrijstelling' T.Vreemd. 2021, nr. 2, pg 136-137)

Dit brengt ons bij het tweede element dat hier van belang is.

2) Plaats

Het Hof van Justitie heeft in het arrest van 7 november 2018, K,B t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-380/17, verduidelijkt dat in geval van overschrijding van de termijn er rekening moet gehouden worden met de vraag of er bijzondere omstandigheden zijn die het overschrijden van die termijn objectief verschoonbaar maken. Artikel 5.1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn laat de lidstaten de keuze in wie de visumaanvraag moet indienen, de referentiepersoon op het grondgebied of de familieleden in het herkomstland: "De lidstaten bepalen of het verzoek tot toegang en verblijf in het kader van het recht op gezinshereniging door de gezinshereniger dan wel door het gezinslid of de gezinsleden bij de bevoegde instantie van de betrokken lidstaat moet worden ingediend."

Artikel 10ter van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5.1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, de richtlijn die het kader uiteenzet voor gezinshereniging tussen derdelanders, inclusief personen met internationale bescherming, en hun gezinsleden. Artikel 10ter van de Vreemdelingenwet bepaalt met verwijzing naar artikel 9 van de Vreemdelingenwet dat de visumaanvraag door de vreemdeling moet ingediend worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. België heeft geen diplomatieke of consulaire post in Afghanistan. De Belgische ambassade in Pakistan, is de bevoegde diplomatieke post.

Artikel 5.1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorziet qua plaats van indiening niet meer dan dat de aanvraag bij de bevoegde instanties van de betrokken lidstaat moet ingediend worden. Er wordt niet verduidelijkt waar die aanvraag moet worden ingediend, noch wat te doen in het geval men omwille van juridische, praktische of veiligheidsoverwegingen feitelijk geen toegang kan krijgen tot die plaats.

De Europese Commissie heeft voor de toepassing van artikel 5.1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn aangegeven dat indien de lidstaat voor referentiepersonen met internationale bescherming beslist dat het de familieleden zijn die het verzoek moeten indienen, zoals in België het geval is, dat de lidstaten rekening moeten houden met objectieve praktische belemmeringen, gelet op de specifieke situatie van vluchtelingen en hun familie. En dit 'vooral' wanneer zij een uiterste termijn toepassen. In die gevallen zouden de lidstaten volgens de Europese Commissie het indienen van de visumaanvraag vanop het grondgebied van de lidstaat moeten toelaten: "Als de lidstaten er voor kiezen deze bepaling wel toe te passen, meent de Commissie niettemin dat zij de objectieve praktische belemmeringen waarmee de verzoeker te maken krijgt, in aanmerking zouden moeten nemen als een van de factoren voor de beoordeling van een individueel verzoek. Hoewel de lidstaten overeenkomstig artikel 11 en artikel 5, lid 1, zelf mogen beslissen of het verzoek moet worden ingediend door de gezinshereniger of door het gezinslid, kan de specifieke situatie van vluchtelingen en hun familieleden dit bijzonder moeilijk of onmogelijk maken. De Commissie is derhalve van mening dat de lidstaten, vooral wanneer zij een uiterste termijn toepassen, de gezinshereniger de mogelijkheid zouden moeten bieden het verzoek op het grondgebied van de lidstaat in te dienen, teneinde het nuttig effect van het recht op gezinshereniging te waarborgen." (MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN DE RAAD EN HET EUROPEES PARLEMENT betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, Brussel, 3.4.2014 COM(2014) 210 final, pg. 24).

De Belgische Staat hanteert een dergelijke uiterste termijn voor visumaanvragen, art. 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet voor gezinsleden van personen met internationale bescherming namelijk een termijn van een jaar.

Er dient opgemerkt te worden dat de Europese Commissie, net als de Gezinsherenigingsrichtlijn, niet uitgaat van de situatie dat de gezinsleden in kwestie zich fysiek naar een andere staat, een buurland, zouden moeten begeven, laat staan dat de gezinsleden van personen met internationale bescherming dit zouden moeten doen terwijl ze binnen een bepaalde termijn de aanvraag moeten indienen.

De Gezinsherenigingsrichtlijn voorziet dan wel dat de gezinsleden in kwestie de visumaanvraag bij de bevoegde instantie moeten indienen, zoals gesteld verduidelijkt de richtlijn niet of dit ook wil zeggen dat ze daarvoor fysiek moeten verschijnen bij die bevoegde instantie, en wordt er niet voorzien in een scenario waarbij die bevoegde instantie zich in een buurland bevindt.

Indien een lidstaat de gezinsherenigingsprocedure voor familieleden van personen met internationale bescherming zo organiseert dat deze familieleden zich naar een andere staat moeten begeven om de aanvraag in te dienen wordt de toegang tot de gezinsherenigingsprocedure op een kunstmatige en onnodige wijze bemoeilijkt. Een deel van de toegang tot de gezinshereniging wordt dan zelfs uit handen gegeven, gezien het een derde staat is die dan gaat bepalen of de personen in kwestie überhaupt toegang krijgen tot hun grondgebied, of tot de nodige documenten om de aanvraag in te dienen, en zelfs of deze personen volgens de regelgeving die in dat land geldt toegelaten worden om het desbetreffende land te verlaten in het geval zij effectief een visum gezinshereniging krijgen van de lidstaat.

Indien een lidstaat dit doet terwijl zij op de hoogte is, of zou moeten zijn, van objectieve belemmeringen die het erg moeilijk, onveilig of onmogelijk maken voor de familieleden in kwestie om zich tot in het derde land te begeven om de aanvraag in te dienen, maakt deze lidstaat de gezinshereniging onredelijk moeilijk en brengt zij de veiligheid van de personen in kwestie in gevaar.

Het Hof van Justitie heeft in arrest C-550/16 van 12 april 2018 onder meer uiteengezet dat de Gezinsherenigingsrichtlijn de lidstaten een precieze positieve verplichting oplegt waaraan een duidelijk omschreven recht is verbonden.

Artikel 5.1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn laat dan wel een zekere beoordelingsmarge aan de lidstaten, het Hof van Justitie heeft reeds herhaaldelijk gesteld dat een dergelijke beoordelingsmarge niet zo mag ingevuld worden dat er afbreuk wordt gedaan aan het doel van de Gezinsherenigings-richtlijn en aan het nuttig effect ervan, rekening houdend met het recht op een gezinsleven en het hoger belang van het kind. Zie bijvoorbeeld HvJ, 13 maart 2019, C-635/17:

“53. De lidstaten mogen de aan hen toegekende beoordelingsmarge echter niet zodanig gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel en aan het nuttig effect van richtlijn 2003/86. Bovendien volgt uit overweging 2 van die richtlijn dat deze de in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”) neergelegde grondrechten en beginselen erkent (zie in die zin arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punten 74 en 75).

54 Derhalve moeten de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie in die zin arresten van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 105; 23 december 2009, Detiček, C-403/09 PPU, EU:C:2009:810, punt 34, en 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 78).

55 Artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie of gezinsleven erkent, moet echter worden gelezen in samenhang met de verplichting van artikel 24, lid 2, van het Handvest om rekening te houden met de belangen van het kind, en met inachtneming van de in artikel 24, lid 3, van het Handvest tot uitdrukking gebrachte noodzaak dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders onderhoudt (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 58).

56 Hieruit volgt dat de bepalingen van richtlijn 2003/86 tegen de achtergrond van artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest moeten worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van overweging 2 en van artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen (arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 80). 57 De bevoegde nationale autoriteiten dienen in dit verband een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen (arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 81).”

In casu organiseert de Belgische Staat de gezinsherenigingsprocedure voor familieleden van de referentiepersoon op zo een wijze dat de gezinshereniging voor de referentiepersoon en verzoekende partij onnodig moeilijk wordt gemaakt en wordt er afbreuk gedaan aan de doelstelling van de richtlijn en het recht op gezinsleven beschermd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten en artikel 8 van het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft eerder al geoordeeld, in arrest C-550/16 van 12 april 2018, bij de beoordeling van de verzoeken gezinshereniging voor familieleden van niet-begeleide minderjarigen, dat de toegang tot de procedure gezinshereniging niet mag afhangen van het handelen of niet-handelen van de lidstaten, in het desbetreffende geval ging het erover dat als de asielinstanties van een lidstaat een minderjarige meerderjarig laten worden tijdens zijn asielprocedure deze het recht zou verliezen op gezinshereniging. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat dit niet kan en de ondertussen meerder-jarige recht moet blijven houden alsof hij minderjarig was, omdat het meerderjarig worden tijdens de asielprocedure voor een groot stuk afhangt van de duur van die procedure en het treuzelen van lidstaten bij de afhandeling ervan.

Naar analogie is het zo dat indien lidstaten beslissen dat het de gezinsleden van de persoon met internationale bescherming is die de aanvraag gezinshereniging moet indienen én beslissen dat die

aanvraag op de bevoegde ambassade in persoon moet ingediend worden, én beslissen om die bevoegde ambassade in een moeilijk bereikbaar buurland te plaatsen, én beslissen om pas toegang tot de procedure gezinshereniging te verlenen eens er documenten worden voorgelegd die door het buurland in kwestie worden opgemaakt en afgegeven, het de lidstaat is die beslist of de betrokkenen toegang zullen hebben tot de gezinsherenigingsprocedure. Lidstaten kunnen dan beslissen hun gezinsherenigingsprocedure zo in te richten dat het erg moeilijk wordt voor familieleden van personen die internationale bescherming genieten om tijdig een verzoek gezinshereniging in te richten.

Dit is niet enkel in tegenstelling met het doel van de gezinsherenigingsrichtlijn, in tegenstelling met de boven geciteerde richtlijnen van de Europese Commissie, het gaat ook in tegen wat het Hof van Justitie reeds geoordeeld heeft:

De relevante passages van arrest C-550/16 van 12 april 2018 zijn de volgende:

“55 In die omstandigheden zou het feit dat het in artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 bedoelde recht op gezinshereniging afhankelijk wordt gesteld van het tijdstip waarop de bevoegde nationale autoriteit formeel besluit om de betrokkene als vluchteling te erkennen, en daarmee van de snelheid die die autoriteit bij de behandeling van het verzoek om internationale bescherming aan de dag legt, afbreuk doen aan de nuttige werking van genoemde bepaling, en niet alleen indruisen tegen het doel van deze richtlijn – het bevorderen van gezinshereniging en in dit verband bieden van bijzondere bescherming aan met name alleenstaande minderjarige vluchtelingen – maar ook tegen de beginselen van gelijke behandeling en rechtszekerheid.

56 Een dergelijke uitlegging zou immers tot gevolg hebben dat twee alleenstaande minderjarige vluchtelingen van dezelfde leeftijd die op hetzelfde tijdstip een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, wat het recht op gezinshereniging betreft verschillend zouden kunnen worden behandeld naargelang van de behandelingsduur van die verzoeken, waarop zij over het algemeen geen enkele invloed hebben en die behalve van de complexiteit van de betrokken situaties zowel kan afhangen van de werklust van de bevoegde autoriteiten als van de door de lidstaten gemaakte politieke keuzes inzake het aantal personeelsleden dat aan die autoriteiten ter beschikking wordt gesteld en inzake de vraag welke gevallen met voorrang moeten worden behandeld.

57 Bovendien zou – gelet op het feit dat de duur van een asielprocedure aanzienlijk kan zijn en dat de in dit verband in het Unierecht voorziene termijnen met name in periodes van een grote toestroom van verzoekers om internationale bescherming vaak worden overschreden – wanneer het recht op gezinshereniging afhankelijk wordt gesteld van het tijdstip waarop die procedure wordt afgesloten, dit aan een groot deel van de vluchtelingen die hun verzoek om internationale bescherming hebben ingediend als alleenstaande minderjarige, dat recht en de bescherming die artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 hun geacht wordt te bieden, kunnen ontnemen.

58 Afgezien daarvan zou een dergelijke uitlegging, in plaats van de nationale autoriteiten aan te moedigen verzoeken om internationale bescherming van alleenstaande minderjarigen met voorrang te behandelen teneinde rekening te houden met hun bijzondere kwetsbaarheid – welke mogelijkheid thans uitdrukkelijk wordt geboden door artikel 31, lid 7, onder b), van richtlijn 2013/32 – juist het tegenovergestelde effect kunnen hebben, doordat zij ingaat tegen het zowel door deze richtlijn als door de richtlijnen 2003/86 en 2011/95 nagestreefde doel om ervoor te zorgen dat, overeenkomstig artikel 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten, het belang van het kind bij de toepassing van die richtlijnen inderdaad de eerste overweging voor de lidstaten vormt.

59 Voorts zou deze uitlegging het voor een alleenstaande minderjarige die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, absoluut onvoorzienbaar maken of hij in aanmerking zal komen voor het recht op gezinshereniging met zijn ouders, hetgeen de rechtszekerheid zou kunnen ondermijnen.

60 Daarentegen kan, wanneer met het oog op de toepassing van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 voor de beoordeling van de leeftijd van een vluchteling de datum van indiening van het verzoek om internationale bescherming als uitgangspunt wordt genomen, een gelijke en voorzienbare behandeling worden gewaarborgd van alle verzoekers die zich in chronologisch opzicht in dezelfde situatie bevinden, doordat zo wordt verzekerd dat de slaagkansen van het verzoek om gezinshereniging voornamelijk afhangen van factoren die verband houden met de verzoeker en niet met de betrokken overheidsinstantie, zoals de behandelingsduur van het verzoek om internationale bescherming of van de aanvraag voor gezinshereniging (zie naar analogie arrest van 17 juli 2014, Noorzia, C 338/13, EU:C:2014:2092, punt 17).” (eigen benadrukking).

Verzoekende partij meent dat de Gezinsherenigingsrichtlijn er helemaal niet in voorziet dat de aanvraag gezinshereniging in een buurland van het herkomstland van de gezinshereniger moet worden ingediend. Verzoekende partij meent dat uit het feit dat de Europese Commissie de te verwachten hindernissen die komen kijken bij het inrichten van de bevoegde instantie in een buurland (toegang tot het grondgebied, administratieve hindernissen, onveilige reisweg, verblijf in het buurland tijdens behandeling, ...) onbesproken laat er ook op wijst dat de Europese Commissie niet gerekend heeft op de mogelijkheid dat de lidstaten de procedure zo zouden inrichten.

Verzoekende partij meent dat de beslissing die lidstaten mogen maken in toepassing van artikel 5.1 van de richtlijn genomen dient te worden met respect voor het evenredigheidsbeginsel, het recht op het uitoefenen van een gezinsleven, respect voor de doelstellingen van de richtlijn, en met respect voor de algemeen gekende informatie in verband met toegankelijkheid en de gekende individuele omstandigheden van de verzoeker. Verzoekende partij meent dat indien een Lidstaat beslist dat het de gezinsleden zijn die de aanvraag gezinshereniging moeten indienen, en de Lidstaat ook opteert om een uiterste termijn te hanteren waarbinnen de aanvraag gezinshereniging moet ingediend worden om te kunnen genieten van de meer flexibele voorwaarden voor vluchtelingen, en bovendien de bevoegde instantie inricht in een buurland terwijl de Lidstaat weet dat de grens met dit buurland gesloten is, dat de betrokkenen eens in dit buurland niet kunnen terugkeren naar het herkomstland uit vrees voor vervolging, dat er een gewapend conflict heerst in dit buurland, en daarbovenop de toegang tot de gezinsherenigingsprocedure afhankelijk maakt van het verkrijgen van specifieke documenten van dit buurland, terwijl deze Lidstaat op de hoogte is van de administratieve moeilijkheden om de bewuste documenten te verkrijgen, deze Lidstaat het evenredigheidsbeginsel schendt, het recht op gezinsleven van de betrokkenen schendt, de doelstellingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn miskent, het rechtszekerheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Overweging 13 van de Gezinsherenigingsrichtlijn vereist doelmatige procedures. Vaste rechtspraak van het Hof van Justitie bepaalt onder meer "... dat richtlijn 2003/86 het bevorderen van de gezinshereniging tot doel heeft en voorts bescherming aan onderdanen van derde landen wil verlenen." (HvJ, 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, §69; HvJ, 12 april 2018, A,S t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-550/16, §44; HvJ, 13 maart 2019, E. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C 635/17, §45; HvJ, 16 juli 2020, B. M. M. en anderen t. Belgische staat, C-133/19, C-136/19 en C-137/19, §25).

De Lidstaten hebben precieze positieve verplichtingen waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden, aangezien het de lidstaten verplicht om in de door de richtlijn vastgestelde gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder hun beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen (HvJ, 27 juni 2006, Europees Parlement t. Raad van de Europese Unie, C-540/03, §60; HvJ, 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, §70; HvJ, 13 maart 2019, E. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C 635/17, §46; HvJ, 16 juli 2020, B. M. M. en anderen t. Belgische staat, C-133/19, C-136/19 en C-137/19, §26; In die zin, voor gezinshereniging met NBMV, zie artikel 10, lid 3, a) gezinsherenigingsrichtlijn en HvJ, 12 april 2018, A,S t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-550/16, §43).

"Wat het doeltreffendheidsbeginsel betreft, zij eraan herinnerd dat bij het onderzoek van elk geval waarin de vraag rijst of een nationaal procedurevoorschrift de toepassing van het Unierecht onmogelijk of uiterst moeilijk maakt, volgens vaste rechtspraak van het Hof rekening moet worden gehouden met de plaats van dat voorschrift in de gehele procedure voor de verschillende nationale instanties, alsook met het verloop en de bijzonderheden van deze procedure." (HvJ, 7 november 2018, K, B t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C 380/17, §58; Zie ook redeneringen in HvJ 9 juli 2015, Minister van Buitenlandse zaken t. K en A, C-153/14, §59: "Anders zou die verplichting, in dergelijke omstandigheden, een moeilijk te overkomen hindernis vormen om het bij richtlijn 2003/86 toegekende recht op gezinshereniging doeltreffend te maken." en in HvJ 12 april 2018, A,S t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-550/16, §48, 55-60).

"Lidstaten moeten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar moeten er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten" (zoals het recht op een gezinsleven en het hoger belang van de minderjarige kinderen) (J HvJ, 27 juni 2006, Europees Parlement t. Raad van de Europese Unie, C-540/03, §105; HvJ, 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, §78; HvJ, 13 maart 2019, E. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C 635/17, §54 en 56; In die zin ook over artikel 24, lid 2 van het Handvest: HvJ, 12 april 2018, A,S t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-550/16, §58; HvJ, 16 juli 2020, B. M. M. en anderen t. Belgische staat, C-133/19, C-136/19 et C-137/19, , §§33-35).

Uw Raad heeft in arrest nr. 242 087, van 12 oktober 2020, geoordeeld dat de bijzondere omstandigheden niet afgewend kunnen worden met het motief dat ze niet constitutief zouden zijn voor overmacht. Uw Raad oordeelde vervolgens dat die vereiste niet uit het arrest van het Hof van Justitie volgt, maar dat minder veeleisende en minder restrictieve termen gebruikt worden: « 4. Pour sa part, le Conseil constate que dans un arrêt C380/17 du 7 novembre 2018, la CJUE a précisé (§ 59 à 64), au sujet de l'article 12, §1er, alinéa 3, que si « une réglementation nationale qui permet de rejeter une demande de regroupement familial introduite pour un membre de la famille d'un réfugié, sur la base des dispositions plus favorables figurant au chapitre V de la directive 2003/86, au motif que cette demande a été introduite plus de trois mois après l'octroi du statut de réfugié au regroupant [...] n'est pas en tant que telle, de nature à rendre impossible en pratique ou excessivement difficile l'exercice du droit au regroupement familial [...] », il en irait toutefois différemment « [...] si le rejet de la première demande de regroupement familial pouvait

intervenir dans des situations dans lesquelles des circonstances particulières rendent objectivement excusable l'introduction tardive de cette demande ». Il s'ensuit que la partie défenderesse ne peut appliquer le délai d'un an prescrit par l'article 10 de la loi du 15 décembre 1980 de manière automatique et se doit d'examiner tout circonstance particulière de nature à rendre excusable l'introduction tardive de la demande. En l'espèce, des circonstances présentées comme excusables sont invoquées en termes de requête qui n'ont cependant pas été examinées par la partie défenderesse. Sans se prononcer sur leur caractère excusables ou non, le Conseil constate que ces circonstances ne peuvent être écartées au motif, comme le prétend dans sa note d'observations la partie défenderesse, qu'elles ne seraient pas constitutives d'un cas de force majeure. Cette exigence ne ressort en effet nullement de l'arrêt de la CJUE précité, qui utilise les termes moins exigeants, moins restrictifs, de « particulières » et « excusable ». In ditzelfde arrest werd bovendien geoordeeld dat verwerende partij ertoe gehouden is in rekening te brengen of het overschrijden van de vrijstellingstermijn kan liggen aan de algemene situatie, meer specifiek, administratieve hindernissen en vertraging die voortvloeit uit de administratieve organisatie, zelfs indien deze niet worden ingeroepen bij het indienen van de aanvraag zelf maar wel als gekend dienen beschouwd te worden door verwerende partij: « Par ailleurs, s'il est exact que ces circonstances n'ont pas été invoquées lors de l'introduction de la demande, le Conseil observe que la partie défenderesse ne pouvait ignorer la fermeture prolongée de la « maison Schengen ». Le respect du devoir de minutie, qui impose à l'administration de s'informer complètement et de procéder à un traitement minutieux des éléments qui conduisent à l'adoption d'une décision afin de statuer en parfaite connaissance de cause et dont la violation est invoquée par la partie défenderesse, prescrivait en conséquence en l'espèce de vérifier si le dépassement du délai pouvait être imputé aux aléas administratifs et retards occasionnés par la nouvelle organisation mise en place, au besoin, en sollicitant des explications auprès de la partie requérante. Il ne peut en effet être a priori exclu, quand bien même le demandeur peut choisir la date de son rendez-vous auprès du nouveau centre de traitement des demandes de visa, que ce choix ne soit pas à son entière discrétion.

5. Il s'ensuit que prenant la décision attaquée pour les motifs qu'elle énumère, sans avoir préalablement vérifié compte-tenu de sa connaissance des circonstances particulières de la cause si celles-ci pouvaient excuser l'introduction tardive de la demande, la partie défenderesse a méconnu le devoir de minutie.

» In arrest nr. 263 741 van 16 november 2021, op pagina 19 van het arrest, oordeelt Uw Raad over een gelijkaardige situatie, een situatie waarin dient nagegaan te worden of er omstandigheden voorhanden zijn die de laattijdigheid van de aanvraag verschonen, dat de veiligheidssituatie in Somalië 'van algemene bekendheid' is, dat deze mogelijks een invloed kan hebben op de veiligheid voor Somalische onderdanen om naar Kenia te reizen, en dat de DVZ deze algemeen bekende situatie in rekening dient te brengen.

Het is de taak van de autoriteiten om bij de individuele beoordeling rekening te houden met alle relevante elementen, waaronder algemene en specifieke informatie over het land in kwestie (HvJ, 13 maart 2019, E.t. Staatssecretaris voor veiligheid en justitie, C-635/17, pntn 61-62, 64 en 67).

In zaak C-1/23 heeft G. Pitruzzella op 9 maart 2023 geconcludeerd bij het Hof van Justitie als advocaat-generaal. Het betreft een Belgisch dossier gezinshereniging en de toepassing van richtlijn 2003/86/EG. Het gaat meer concreet over artikel 5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn en het Belgische gezinsherenigingsbeleid, meer specifiek het beleid om verzoekers te dwingen zich te begeven naar een buurland van het herkomstland om daar in persoon de visumaanvraag in te dienen, terwijl het in dat stadium van de procedure niet om een absolute noodzakelijkheid gaat (bvb. omwille van biometrische controles).

De AG herhaalt dat dat artikel 4 van de richtlijn de lidstaten positieve verplichtingen oplegt, zonder discretionaire marge (punt 37), en dat volgens de vaste rechtspraak van het Hof het doel van de richtlijn is om gezinshereniging te bevorderen en bescherming te bieden, met extra aandacht voor minderjarigen. De AG herinnert eraan dat het om positieve verplichtingen en subjectieve rechten gaat en dat het recht op gezinshereniging niet onrechtvaardig belemmerd mag worden (punt 39 van de conclusie).

De AG meent dat de begunstigden van het recht op gezinshereniging niet de reële mogelijkheid om concreet van dit recht te genieten mogen ontegensprekend worden (punt 40 van de conclusie). De AG geeft aan dat er drie beperkingen zijn op de wijze waarop lidstaten artikel 5, §1 van de richtlijn mogen toepassen. De eerste is respect voor de doelstelling en geest van de richtlijn: gezinshereniging is de algemene regel en eventuele voorwaarden en beperkingen mogen de doelstelling van de richtlijn niet uithollen. Lidstaten mogen het recht op gezinshereniging via de toepassing van artikel 5 van de richtlijn dan ook niet verhinderen, te moeilijk maken, of onmogelijk maken (punt 50 van de conclusie). Een tweede reeks beperkingen vloeit voort uit de grondrechten, meer bepaald artikel 7 en 24 van het Handvest, met verwijzing naar de artikelen 9 en 10 van het IVRK. Gezinshereniging moet dan ook positief en menselijk benaderd worden. Beperkingen die voortvloeien uit de omzetting van Unierecht, moet op basis van artikel 51 van het Handvest, de grondrechten en toepassing van het Handvest bevorderen. Un volgens art. 52 van het Handvest moet elke beperking op deze grondrechten voorzien zijn bij wet, de essentiële inhoud van deze rechten respecteren, en corresponderen met het evenredigheidsbeginsel (punt 53 van de conclusie). De derde reeks beperkingen vloeit voort uit de individualiseringsplicht voorzien in artikel 17

van de richtlijn, en de plicht met alle specifieke en individuele elementen rekening te houden (punt 56 van de conclusie).

Zoals de AG opmerkt voorziet de Belgische wet in geen enkele uitzondering op de verplichting voor de gezinsleden van de erkend vluchteling om zich aan te bieden bij de bevoegde diplomatieke post om de aanvraag in te dienen. Volgens de AG is dit een verkeerd gebruik van de discretionaire bevoegdheid die aan de lidstaten werd gelaten (punt 59 van de conclusie). Het gaat immers in tegen de doelstelling van de richtlijn gezinshereniging te bevorderen, en zeker tegen de doelstelling gezinshereniging voor vluchtelingen net te faciliteren, en schendt het doeltreffendheidsbeginsel (punt 60 van de conclusie).

Het feit dat verzoekers zouden kunnen vrijgesteld worden door de Belgische Staat van deze verplichting wordt op scepsis onthaald. Het is niet aangetoond dat het om een reële mogelijkheid gaat, en als het al een mogelijkheid zou zijn is die dermate discretionair dat het enkel kan indien de indiening als compleet onmogelijk zou beschouwd worden door de DVZ. Ten tweede blijkt duidelijk dat de Belgische Staat de 'onmogelijkheid' extreem strikt invult, en deze mogelijkheid zo elk nuttig effect ontzegt, terwijl het gaat om mensen die in conflictgebieden wonen en voor wie verplaatsingen vaak erg gevaarlijk zijn. Ten derde is deze optie gewoon onbekend bij eventuele begunstigden (punt 61 van de conclusie).

Ten andere, stelt de AG, dringt de vraag zich op of eisen dat een verzoeker zich telkenmale fysiek aanbiedt om de aanvraag in te dienen, wel verenigbaar is met richtlijn, gezien een dergelijke verplaatsing een reële hindernis kan zijn voor de begunstigden (punt 62 van de conclusie). Het lijkt, gelet op het feit dat het om kwetsbare gezinsleden van vluchtelingen gaat en soms gepaard gaat met een verplaatsing naar een buurland, om het verhinderen te gaan van het recht op gezinshereniging: "À cet égard, il convient de relever que la procédure de regroupement se déroule par étapes et requiert souvent, après le dépôt de la demande, que les membres de la famille concernés se présentent plusieurs fois à un poste diplomatique ou consulaire, notamment afin de déposer des documents, de passer des entretiens, d'effectuer des tests ADN, et, si la demande est acceptée, de retirer les visas. Or, imposer à ces personnes – parmi lesquelles figurent généralement les éléments les plus fragiles de la famille, tels les enfants en bas âge – de faire face à de multiples déplacements, souvent longs, difficiles, sinon dangereux, ou excessivement onéreux, vers des postes diplomatiques ou consulaires qui peuvent, comme c'est le cas dans la procédure au principal, être situés dans des pays autres que celui de résidence, pour y accomplir des formalités qui peuvent aisément être réalisées à distance, ne me paraît pas conforme à l'esprit de la directive 2003/86, mais procède plutôt de la volonté de disséminer le parcours menant vers un tel regroupement d'obstacles de nature à décourager l'exercice du droit à celui-ci. Cela vaut notamment s'agissant des membres de la famille des réfugiés qui peuvent rencontrer des difficultés plus importantes à se déplacer. Ainsi, l'obligation de déposer en personne la demande de regroupement familial aurait pour effet de désavantager de manière tendanciellement plus importante la catégorie de ressortissants de pays tiers que la directive 2003/86 vise tout particulièrement à protéger, entraînant l'effet paradoxal que les circonstances qui ont conduit ces derniers à fuir leur pays et qui, aux termes du considérant 8 de cette directive, ont amené le législateur de l'Union à prévoir des conditions plus favorables pour l'exercice de leur droit au regroupement familial, rendent celui-ci objectivement plus difficile, sinon en pratique impossible» (punt 63 van de conclusie).

De Belgische Staat miskent de individualisatieplicht, omdat de verplichte aanwezigheid van familieleden van vluchtelingen op de post in persoon om de aanvraag in te dienen, zonder dat er reële uitzonderingen hierop voorzien zijn, niet toelaat rekening te houden met de situatie van de betrokkenen, noch met de leeftijd van de kinderen en de situatie in het herkomstland. Terwijl deze omstandigheden in rekening moeten gebracht worden in het vroegst mogelijke stadium van de formaliteiten voor het indienen van de aanvraag. (punt 66 van de conclusie).

De AG herinnert eraan dat de procedure net zo flexibel mogelijk moet zijn, dat er garanties moeten zijn op soepelheid, snelheid en doeltreffendheid, conform de rechtspraak van het EHRM. Het excessieve formalisme van de Belgische Staat voldoet daar niet aan (punt 67 van de conclusie).

Verzoekende partijen wijzen erop dat mevrouw [G.] bijzonder veel mails heeft gestuurd om te duiden welke moeilijkheden en gevaren (refoulement voor een deel van het gezin!) zij liepen om te conformeren aan de vereisten van de Belgische Staat en de hindernissen die werden opgeworpen door die Belgische Staat, in strijd met de individualiseringsplicht en facilitatieverplichting, en dat diezelfde Belgische Staat zich eigenlijk nooit verwaardigd heeft om een echt antwoord te bieden op de vragen en verzuchtingen van verzoekende partij, geen enkele transparantie heeft geboden, niet responsief is geweest, en zich verstoopt heeft achter het feit dat er geen 'dossier' zou zijn zolang de aanvraag niet formeel is ingediend bij het door de Belgische Staat aangewezen loket of zolang de aanvraag niet is overgemaakt van dit loket naar de verwerende partij. Dat is een bewust hinderlijke constructie, waarvan een slecht gemotiveerde en onwettige beslissing een voorspelbaar gevolg is.

Er kan dan ook geconcludeerd worden dat het de referentiepersoon en verzoekende partijen bijzonder moeilijk werd gemaakt om toegang te krijgen tot de gezinsherenigingsprocedure:

- Verzoekende partijen werden verplicht zich fysiek naar een derde land te begeven om de visum-aanvragen in te dienen
 - Er werd niet gereageerd op e-mails waarin hun omstandigheden werden uiteengezet en waarin nauwgezet werd aangegeven met welke moeilijkheden zij kampen om zich naar Pakistan te begeven. Zelfs op de melding van refoulement uit Pakistan van een deel van de familie werd niet gereageerd.
 - Er werd niet in de mogelijkheid voorzien om binnen een redelijke termijn de visa gezinshereniging aan te vragen zonder de aanvraag fysiek te moeten indienen bij de Belgische ambassade in Islamabad
 - Hoewel de aanvraag via het loket, de diplomatieke post, dient te gebeuren, heeft verwerende partij zagezegd geen dossier waar nuttig over gecommuniceerd kan worden tot dat de visumaanvragen worden overgemaakt door de diplomatieke post aan de DVZ. Dit zorgt voor enorme hindernissen in communicatie, een gebrek aan transparantie en aanspreekbaarheid en creëert een gat dat het bijzonder moeilijk maakt om gericht te communiceren en grip te krijgen op de procedure.
 - Er werd verkeerdelijk een administratieve bijdrage als ontvankelijkheidsvoorwaarde om de aanvragen te kunnen indienen gehanteerd.
 - Er werd niet binnen de wettelijke termijn van 9 maanden beslist.
 - De visumaanvragen werden geherkwalificeerd naar aanvragen humanitair visum waardoor het niet langer om rechten maar om gunsten ging, en waardoor het onmogelijk werd om nog de argumenten met betrekking tot gezinshereniging, objectief verschoonbare omstandigheden, het hoger belang van het kind, etc beantwoord te zien
 - Er werd niet geantwoord op de aangevoerde argumenten met betrekking tot de objectief verschoon-bare omstandigheden die konden toelaten dat het verzoek na de redelijke termijn werd ingediend
 - Er werd ten onrechte een termijn van drie maanden gehanteerd terwijl dit een termijn van 12 maanden zou moeten zijn, naar analogie met de redelijke termijn in alle andere gevallen van gezinshereniging voor derdelanders met gezinsleden die internationale bescherming hebben verkregen
- Gezinshereniging voor personen met internationale bescherming moet gefaciliteerd worden (zie overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn; EHRM, *Tanda-Muzinga vs. Frankrijk*, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, *Mugenzi vs. Frankrijk*, n° 52701/09, §52-54; HvJ, 7 november 2018, K, B t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-380/17, §53; HvJ, 13 maart 2019, E. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-635/17, §§66, 75-77). Het staat eveneens vast dat het Hof van Justitie van oordeel is dat waar het de uitoefening van een subjectief recht betreft, enige belemmering in die uitoefening niet aan de bevoegde instanties van de lidstaat mag te wijten zijn (zie van arrest C-550/16 van 12 april 2018, pnt 55-60) én dat er een samenwerkingsplicht bestaat in de behandeling van de verzoeken gezinshereniging wat impliceert dat de overheid het een en andere administratief makkelijker en toegankelijker moet maken voor verzoekers.
- Verwerende partij heeft de gezinshereniging voor de referentiepersoon en verzoekende partij niet gefaciliteerd, maar heeft de gezinshereniging ernstig en nodeloos bemoeilijkt.
- Verwerende partij heeft niet binnen de wettelijke termijn van 9 maanden een beslissing genomen.

Derde onderdeel:

Het gaat om een verzoek gezinshereniging voor de ouders van een meerderjarig geworden niet-begeleide minderjarige en zijn minderjarige broers en zussen. Daarnaast werd de in 2006 geboren [S.M.], de in 2008 geboren [Z.] en [M.S.] geboren in 2007, samen met hun meerderjarige broer, [N.A.], het slachtoffer van refoulement in Pakistan naar Afghanistan omdat ze zich fysiek moesten verplaatsen naar de diplomatieke post. Er hangt voor hen geen visumaanvraag, maar ze worden wel getroffen als minderjarigen door de weigering, en zullen niet in de mogelijkheid zijn hun visumaanvragen op grond van artikel 9 Vw. aan de aanvragen van hun ouders te koppelen.

De situatie in Afghanistan is zeer bedreigend voor kinderen, gelet op de vreselijke socio-economische situatie en de verschrikkelijke mensenrechtensituatie onder de Taliban. Voor de vrouwen en meisjes van het gezin gaat dan nog een aparte dreiging uit van de Taliban.

De situatie, het niet respecteren door verwerende partij van de wettelijke termijnen, de weigering, het lange wachten in onwettig verblijf in Pakistan houdt ook grote risico's in voor de kinderen en toegang tot onderwijs en school hebben ze niet. Ze worden ernstig geschaad door de handelingswijze van verwerende partij.

Het feit dat ze in Pakistan moeten zijn om de visumaanvraag in te kunnen dienen vloeit ook voort uit de beslissing van verwerende partij om de gezinsherenigingsprocedure op die wijze te organiseren.

Het hoger belang van de desbetreffende kinderen wordt op verschillende wijzen geschaad door de bestreden beslissing.

Verwerende partij motiveert er op geen enkele wijze over en lijkt het ook niet in rekening te hebben gebracht.

Zoals advocaat-generaal Mengozzi in punt 41 van de conclusie in zaak C-380/17 van 27 juni 2018 terecht opmerkt, vormt het in richtlijn 2003/86 erkende en geregelde recht op gezinshereniging een specifiek aspect van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, dat als grondrecht in artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest is vastgelegd en als zodanig in de rechtsorde van de Unie wordt beschermd (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad (C-540/03, EU:C:2006:429, punt 52 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Zoals Mengozzi stelt wordt het rechtstreekse verband tussen het grondrecht op eerbiediging van het gezinsleven en het recht op gezinshereniging wordt uitdrukkelijk erkend in overweging 2 van richtlijn 2003/86.

Het Hof van Justitie heeft in dit verband uitdrukkelijk verklaard dat de bepalingen van richtlijn 2003/86 moeten worden uitgelegd in het licht van de grondrechten, meer in het bijzonder van het in zowel het EVRM als het Handvest neergelegde recht op eerbiediging van het gezinsleven (arrest van 4 maart 2010, Chakroun (C-578/08, EU:C:2010:117, punt 44). Artikel 7 van het Handvest moet bovendien worden gelezen in samenhang met de verplichting om overeenkomstig artikel 24, lid 2, van het Handvest de belangen van het kind in overweging te nemen, en met inachtneming van de omstandigheid dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders moet kunnen onderhouden, zoals erkend in artikel 24, lid 3, van het Handvest (arresten van 27 juni 2006, Parlement/Raad (C-540/03, EU:C:2006:429, punten 57 en 58); 23 december 2009, Detiček (C-403/09 PPU, EU:C:2009:810, punt 54), en 6 december 2012, O e.a. (C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 76), alsmede artikel 9, lid 1, van het Verdrag inzake de rechten van het kind.) Het Hof heeft ook geoordeeld dat verzoeken van een kind of een van zijn wettelijke vertegenwoordigers om een lidstaat voor gezinshereniging binnen te komen of te verlaten, door de lidstaten met welwillendheid, menselijkheid en spoed moeten worden behandeld. (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad (C-540/03, EU:C:2006:429, punt 57), en artikel 10, lid 1, van het Verdrag inzake de rechten van het kind)

Zoals advocaat-generaal Mengozzi (punt 43) stelt is het correct dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge ontnemen waarover deze bij de beoordeling van verzoeken om gezinshereniging beschikken. Maar de lidstaten dienen deze beoordelingsmarge wel conform artikelen 7 en 24 van het Handvest uit te oefenen, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van overweging 2 en artikel 5, lid 5, van de richtlijn, op grond waarvan de lidstaten bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging dienen uit te gaan van het belang van de betrokken kinderen en ernaar dienen te streven dat het gezinsleven wordt bevorderd (arrest van 6 december 2012, O e.a. (C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 80).

Mengozzi benadrukt in punt 44 nog dat het Hof heeft gewezen op het belang van bepaalde internationale instrumenten ter bescherming van de rechten van de mens, zoals met name het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten en het Verdrag inzake de rechten van het kind, waarmee het rekening houdt bij de toepassing van de algemene beginselen van Unierecht. Het Verdrag inzake de rechten van het kind bindt, net als de andere genoemde internationale instrumenten, elk der lidstaten (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad (C-540/03, EU:C:2006:429, punten 35-38).

Het Hof heeft erop gewezen dat de lidstaten hun eventuele handelingsvrijheid uit hoofde van richtlijn 2003/86 niet zo mogen gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van die richtlijn, namelijk de bevordering van gezinshereniging, en aan het nuttig effect daarvan (arresten van 4 maart 2010, Chakroun (C-578/08, EU:C:2010:117, punt 43); 6 december 2012, O e.a. (C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 74), en 9 juli 2015, K en A (C-153/14, EU:C:2015:453, punt 50).

Art. 5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen".

Artikel 12bis, § 7 Vw. herneemt: "In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in 'General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)' van 29 mei 2013, het volgende:

"1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child,¹ and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context."

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity."

"42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the holistic development of every child. In the assessment and determination of the child's best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development."

Om rekening te houden met het hoger belang van het kind is het essentieel dat er wordt gekeken naar het behoud van de gezinsomgeving en het onderhouden van relaties met het gezin (VN-Kinderrechtencomité, Algemene Commentaar nr. 14, paras. 58-70), de bescherming en veiligheid van het kind (ibid., paras. 71-74), de kwetsbaarheid van het kind (ibid., paras. 75-76); het recht van het kind op gezondheid (ibid., paras. 77-78); het recht van het kind op onderwijs (ibid., par. 79).

Ook het EHRM neemt het hoger belang van het kind over in haar rechtspraak als een substantieel recht, dat een onderzoeksplicht inhoudt, en niet als louter procedurele garantie. Zie bijvoorbeeld het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk t. Zwitserland, § 135, waarin de Grote Kamer uiteenzet dat het belang van het kind ook de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn van het kind) betreft.

Ook artikel 24 van het Handvest wordt zo gelezen dat het een duidelijke onderzoeksplicht bevat. Zoals M. Maes en A. Wijnants schrijven: "Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden¹²², maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging" (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1, eigen onderlijning).

EHRM heeft in het arrest Jeunesse t. Nederland van 3 oktober 2014 nog duidelijk gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

"109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; mutatis mutandis, Popov v. France, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135; and X v. Latvia [GC], no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it."

Bij gezinsvorming of -hereniging houdt het EHRM vooral rekening met de leeftijd van de kinderen, hun banden met de betrokken landen en de mate van afhankelijkheid van hun ouders (§118 van het Jeunesse arrest).

Het VN Kinderrechtencomité dringt aan op het behoud en herstel van gezinseenheid in het hoger belang van het kind worden hieronder hernoemen:

"11. Instead, States should adopt solutions that fulfil the best interests of the child, along with their rights to liberty and family life, through legislation, policy and practices that allow children to remain with their family members and/or guardians in non-custodial, community-based contexts while their immigration status is being resolved and the children's best interests are assessed, as well as before return."

"28. The right to family unity for migrants may intersect with States' legitimate interests in making decisions on the entry or stay of non-nationals in their territory. However, children in the context of international

migration and families should not be subjected to arbitrary or unlawful interference with their privacy and family life.²¹ Separating a family by deporting or removing a family member from a State party's territory, or otherwise refusing to allow a family member to enter or remain in the territory, may amount to arbitrary or unlawful interference with family life [Human Rights Committee, communications No. 2009/2010, *Ilyasov v. Kazakhstan*, Views adopted on 23 July 2014; No. 2243/2013, *Husseini v. Denmark*, Views adopted on 24 October 2014; No. 1875/2009, *M.G.C. v. Australia*, Views adopted on 26 March 2015; No. 1937/2010, *Leghaei and others v. Australia*, Views adopted on 26 March 2015; and No. 2081/2011, *D.T. v. Canada*, Views adopted on 15 July 2006]

“29. The Committees are of the view that the rupture of the family unit by the expulsion of one or both parents based on a breach of immigration laws related to entry or stay is disproportionate, as the sacrifice inherent in the restriction of family life and the impact on the life and development of the child is not outweighed by the advantages obtained by forcing the parent to leave the territory because of an immigration-related offence. 23 Migrant children and their families should also be protected in cases where expulsions would constitute arbitrary interference with the right to family and private life. 24 The Committees recommend that States provide avenues for status regularization for migrants in an irregular situation residing with their children, particularly when a child has been born or has lived in the country of destination for an extended period of time, or when return to the parent's country of origin would be against the child's best interests. Where the expulsion of parents is based on criminal offences, their children's rights, including the right to have their best interests be a primary consideration and their right to be heard and have their views taken seriously, should be ensured, also taking into account the principle of proportionality and other human rights principles and standards.

30. The Committees are concerned about cases where children are separated from parents and placed in alternative care by child protection systems when there are no concerns related to parental abuse and neglect. Financial and material poverty, or conditions directly and uniquely attributable to such poverty, should never be the sole justification for removing a child from parental care, for receiving a child into alternative care or for preventing a child's social reintegration. In this regard, States should provide appropriate assistance to parents and legal guardians in the performance of their childrearing responsibilities, including by providing social benefits and child allowances and other social support services regardless of the migration status of the parents or the child.

31. The Committees are also of the opinion that based on article 18 of the Convention on the Rights of the Child, a comprehensive approach to the child's right to a family environment in the context of migration should contemplate measures directed at enabling parents to fulfil their duties with regard to child development. Considering that irregular migration status of children and/or their parents may obstruct such goals, States should make available regular and non-discriminatory migration channels, as well as provide permanent and accessible mechanisms for children and their families to access long-term regular migration status or residency permits based on grounds such as family unity, labour relations, social integration and others.

32. Under article 10 of the Convention on the Rights of the Child, States parties are to ensure that applications for family reunification are dealt with in a positive, humane and expeditious manner, including facilitating the reunification of children with their parents. When the child's relations with his or her parents and/or sibling(s) are interrupted by migration (in both the cases of the parents without the child, or of the child without his or her parents and/or sibling(s)), preservation of the family unit should be taken into account when assessing the best interests of the child in decisions on family reunification.²⁶ 33. In the case of undocumented children in the context of international migration, States shall develop and implement guidelines, taking particular care that time limits, discretionary powers, and/or lack of transparency in administration procedures should not hinder the child's right to family reunification.” Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families & Committee on the Rights of the Child, Joint general comment No. 4 (2017) of the Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families and No. 23 (2017) of the Committee on the Rights of the Child on State obligations regarding the human rights of children in the context of international migration in countries of origin, transit, destination and return, 16 november 2017. Ellen DESMET wijst er met CHETAIL (V. CHETAIL, “The Transnational Movement of Persons Under General International Law - Mapping the Customary Law Foundations of International Migration Law” in V. CHETAIL en C. BAULOZ (eds.), *Research Handbook on International Law and Migration*, Cheltenham, Edward Elgar Publishing, 2014, 46.) op dat er een zekere materiële verplichting worden afgeleid uit de tekst van het Kinderrechtenverdrag: “de algemene verplichting van artikel 9(1) van het VRK om een kind niet te scheiden van zijn/haar ouders, gecombineerd met de verplichting van artikel 10(1) van het VRK om negatieve gevolgen voor gezinsleden te vermijden, wijst duidelijk in een “vermoeden van goedkeuring” van een verzoek tot gezinshereniging¹¹¹. Dit vermoeden van goedkeuring zou vooral worden geactiveerd wanneer er geen redelijke mogelijkheid is voor het kind om elders met zijn/haar ouders herenigd te worden¹¹². Deze interpretatie komt overeen met de richtlijnen gegeven door het VN-Comité voor de

Rechten van het Kind en het VN-Comité voor Arbeidsmigranten, zoals toegelicht in de vorige paragraaf.” (E. DESMET, Mensenrechten van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, pg. 49, in E. Desmet, J. Verhellen en S. Bouckaert, Migratie- en migrantenrecht: recente ontwikkelingen, deel 18, Rechten van Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdelingen, Die Keure 2019).

Artikel 11, voorlaatste lid, Vw. stelt: “Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden zijn, zeker als er nog familieleden in zijn gevaar zijn in het herkomstland.

De rechtspraak van het EHRM is consequent zo dat bij de belangenafweging er afdoende rekening moet gehouden worden met de individuele situatie van de betrokken kinderen en hun leeftijd. In het arrest *Sen* gaf het Hof aan welke criteria meespelen: “Dans son analyse, la Cour prend en considération l’âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d’origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents.” (EHRM, *Sen t. Nederland*, 2001, §37.)

In het arrest *Tuquabo-tek t. Nederland* omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

Het EHRM past deze soepelheid toe in haar rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigen van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: “Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d’accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... À ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l’espèce, pesait sur l’État défendeur l’obligation de mettre en oeuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié” (...) “La Cour rappelle que l’unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu’elle a aussi reconnu que l’obtention d’une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (*Hirsi Jamaa et autres c. Italie* [GC], no 27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d’une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l’objet d’un consensus à l’échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l’Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu’il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu’elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l’issue du litige, qu’elles lui fassent connaître les raisons qui s’opposaient à la mise en oeuvre du regroupement familial, et enfin qu’elles statuent à bref délai sur les demandes de visa.” (EHRM, *Tanda-Muzinga vs. Frankrijk*, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, *Mugenzi vs. Frankrijk*, n° 52701/09, §52-54.)

Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zicht opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met verzoekende partij en de referentiepersoon hun specifieke omstandigheden als internationale beschermden, het feit van de repressie in Afghanistan zelf, het feit dat ze naar een ambassade moeten in een ander land, het feit dat ze niet terugkunnen naar Afghanistan, het feit dat de kinderen niet naar school kunnen in Pakistan, bij de beoordeling van de gezinsherenigingsprocedure.

De bestreden beslissing is niet evenredig en houdt geen rekening met het hoger belang van de betrokken kinderen.

Verwerende partij heeft de zorgvuldigheidsplicht niet gerespecteerd, door niet alle relevante omstandigheden eigen aan het geval in rekening te brengen bij de beslissingname. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het

nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekende partij haar recht op een gezinsleven conform artikel 8 EVRM wordt geschonden. Het hoger belang van de kinderen werd niet mee in rekening gebracht. De beslissing schendt artikel 10, 11 en 12bis van de Vreemdelingenwet. De beslissing schendt artikel 3, 6, 9, 10 en 37 van het VRK.

In EHRM (GK) M.A. t. Denemarken, nr. 6697/18), 9 juli 2021 heeft het Hof uiteengezet in § 135 dat lidstaten een positieve verplichting hebben gezinshereniging toe te staan indien:

- De referentiepersoon een zeker verblijfsrecht had in de lidstaat
- Het gezinsleven reeds bestond voor het verkrijgen van het verblijfsrecht in die lidstaat;
- Er kinderen betrokken zijn, gezien hun belangen significant gewicht moeten krijgen;
- Er onoverkomelijke hinderpalen zijn het gezinsleven elders te beleven

Op basis van deze elementen waar verzoekende partij stuk voor stuk aan voldoen zou duidelijk moeten zijn dat er op verwerende partij een positieve verplichting rust hen gezinshereniging toe te staan.”

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van het hoorrecht.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, wenst verweerder verder te benadrukken dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in een voorafgaandelijke uiteenzetting uitgebreid citeert uit een rapport van het European Union Agency for Asylum (EUAA) met betrekking tot de veiligheids-situatie in Afghanistan voor vrouwen en meisjes. Tevens verwijst de verzoekende partij naar een verslag waaruit zou blijken dat het verblijf van Afghanen in Pakistan sedert augustus 2021 bijzonder precair zou zijn.

De verzoekende partij blijft vervolgens evenwel in gebreke om deze algemene verslagen op haar persoonlijke situatie te betrekken. Aldus kan deze uiteenzetting niet leiden tot de gebeurlijke nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Verweerder merkt in dit kader volledigheidshalve nog op dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissingen wel degelijk gemotiveerd werd over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij werd opgemerkt dat het aan de verzoekende partij zelf toekomt om aannemelijk te maken dat zij een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke of vernederende behandeling aldaar.

Door louter te verwijzen naar algemene verslagen, maakt de verzoekende partij geen dergelijk risico aannemelijk. Eén en ander klemmt des te meer nu er nog sprake zou zijn van vier kinderen die niet mee naar Pakistan zijn afgereisd en aldus nog in Afghanistan verblijven. In de bestreden beslissing wordt ook nog verwezen naar andere familiale banden in Afghanistan, terwijl anderzijds geen enkel bewijs werd

voorgelegd van enige steun vanuit België, dan wel van regelmatige contacten dewelke met de in België verblijvende meerderjarige referentiepersoon zouden zijn onderhouden.

In een eerste (echte) onderdeel van het enig middel levert de verzoekende partij kritiek op het feit dat de bestreden beslissing de aanvragen gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet herkwalificeert naar aanvragen tot het bekomen van een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op 18.03.2022 een aanvraag voor een visum lang verblijf (type D) hebben ingediend, ten einde zich in België te voegen bij dhr. [A.H.N.].

De verzoekende partij steunde zich op artikel 10, §1, eerste alinea, 7° van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.”

Geheel terecht stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie evenwel vast dat de referentiepersoon meerderjarig is, zodat de verzoekende partij zich niet op de regels inzake gezinshereniging kan beroepen.

In de gegeven omstandigheden is het allerm minst kennelijk onredelijk, laat staan onwettig, dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de visumaanvragen desalniettemin in behandeling heeft genomen als aanvragen tot het bekomen van een humanitair visum.

De verzoekende partij toont zich misnoegd omtrent het feit dat haar visumaanvraag niet verder werd behandeld volgens de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, doch er kan niet dienstig worden ingezien welk belang de verzoekende partij bij dergelijke kritiek kan laten gelden, nu zij er geen enkel voordeel uit had kunnen halen indien de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich louter zou hebben beperkt tot de vaststelling dat de door de verzoekende partij beoogde visumaanvragen niet in de wet voorzien zijn.

Het is niet meer dan zorgvuldig dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie -na te hebben vastgesteld dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet in casu geen toepassing kan vinden- de visumaanvragen alsnog inhoudelijk heeft onderzocht als aanvragen tot het bekomen van een humanitair visum.

Het relaas van verzoeker als in dat meermaals werd gevraagd op toepassing te maken van de “redelijke termijn” en de aanvraag als tijdig ingediend te beschouwen en om die reden de aanvragen van de ouders toe te kennen onder gezinshereniging op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet kan niet overtuigen.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij zich steunt op een arrest van het Hof van Justitie van 12.04.2018 (zaak C 550/16), op grond waarvan de verzoekende partij van oordeel is dat rekening dient te worden gehouden met het feit dat de referentiepersoon nog minderjarig was op het ogenblik van het indienen van het verzoek om internationale bescherming.

In antwoord op de beschouwingen van de verzoekende partij benadrukt verweerder dat het Hof van Justitie in het arrest A. en S. van 12.04.2018 (C-550/16) uitdrukkelijk het volgende heeft overwogen:

55 In die omstandigheden zou het feit dat het in artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 bedoelde recht op gezinshereniging afhankelijk wordt gesteld van het tijdstip waarop de bevoegde nationale autoriteit formeel besluit om de betrokkene als vluchteling te erkennen, en daarmee van de snelheid die die autoriteit bij de behandeling van het verzoek om internationale bescherming aan de dag legt, afbreuk doen aan de nuttige werking van genoemde bepaling, en niet alleen indruisen tegen het doel van deze richtlijn – het bevorderen van gezinshereniging en in dit verband bieden van bijzondere bescherming aan met name alleenstaande minderjarige vluchtelingen – maar ook tegen de beginselen van gelijke behandeling en rechtszekerheid.

56 Een dergelijke uitlegging zou immers tot gevolg hebben dat twee alleenstaande minderjarige vluchtelingen van dezelfde leeftijd die op hetzelfde tijdstip een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, wat het recht op gezinshereniging betreft verschillend zouden kunnen worden behandeld naargelang van de behandelingsduur van die verzoeken, waarop zij over het algemeen geen enkele invloed hebben en die behalve van de complexiteit van de betrokken situaties zowel kan afhangen van de werklust van de bevoegde autoriteiten als van de door de lidstaten gemaakte politieke keuzes

inzake het aantal personeelsleden dat aan die autoriteiten ter beschikking wordt gesteld en inzake de vraag welke gevallen met voorrang moeten worden behandeld.

57 Bovendien zou – gelet op het feit dat de duur van een asielprocedure aanzienlijk kan zijn en dat de in dit verband in het Unierecht voorziene termijnen met name in periodes van een grote toestroom van verzoekers om internationale bescherming vaak worden overschreden – wanneer het recht op gezinshereniging afhankelijk wordt gesteld van het tijdstip waarop die procedure wordt afgesloten, dit aan een groot deel van de vluchtelingen die hun verzoek om internationale bescherming hebben ingediend als alleenstaande minderjarige, dat recht en de bescherming die artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 hun geacht wordt te bieden, kunnen ontnemen.

58 Afgezien daarvan zou een dergelijke uitlegging, in plaats van de nationale autoriteiten aan te moedigen verzoeken om internationale bescherming van alleenstaande minderjarigen met voorrang te behandelen teneinde rekening te houden met hun bijzondere kwetsbaarheid – welke mogelijkheid thans uitdrukkelijk wordt geboden door artikel 31, lid 7, onder b), van richtlijn 2013/32 – juist het tegenovergestelde effect kunnen hebben, doordat zij ingaat tegen het zowel door deze richtlijn als door de richtlijnen 2003/86 en 2011/95 nagestreefde doel om ervoor te zorgen dat, overeenkomstig artikel 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten, het belang van het kind bij de toepassing van die richtlijnen inderdaad de eerste overweging voor de lidstaten vormt.

59 Voorts zou deze uitlegging het voor een alleenstaande minderjarige die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, absoluut onvoorzienbaar maken of hij in aanmerking zal komen voor het recht op gezinshereniging met zijn ouders, hetgeen de rechtszekerheid zou kunnen ondermijnen.

60 Daarentegen kan, wanneer met het oog op de toepassing van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 voor de beoordeling van de leeftijd van een vluchteling de datum van indiening van het verzoek om internationale bescherming als uitgangspunt wordt genomen, een gelijke en voorzienbare behandeling worden gewaarborgd van alle verzoekers die zich in chronologisch opzicht in dezelfde situatie bevinden, doordat zo wordt verzekerd dat de slaagkansen van het verzoek om gezinshereniging voornamelijk afhangen van factoren die verband houden met de verzoeker en niet met de betrokken overheidsinstantie, zoals de behandelingsduur van het verzoek om internationale bescherming of van de aanvraag voor gezinshereniging (zie naar analogie arrest van 17 juli 2014, Noorzia, C 338/13, EU:C:2014:2092, punt 17).

61 Aangezien het, zoals de Nederlandse regering en de Commissie betogen, ongetwijfeld onverenigbaar zou zijn met de doelstelling van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 wanneer een vluchteling die op het tijdstip van zijn verzoek een alleenstaande minderjarige was, maar gedurende de procedure meerderjarig is geworden, zich, om een gezinshereniging te verkrijgen, zonder enige tijdsbeperking op die bepaling zou kunnen beroepen, dient deze vluchteling zijn verzoek om gezinshereniging wel binnen een redelijke termijn in te dienen. Voor de bepaling van een dergelijke redelijke termijn biedt de door de Uniewetgever in de soortgelijke context van artikel 12, lid 1, derde alinea, van die richtlijn gekozen oplossing een indicatie, zodat ervan uit moet worden gegaan dat het op basis van artikel 10, lid 3, onder a), van diezelfde richtlijn ingediende verzoek om gezinshereniging in een dergelijke situatie in beginsel moet worden ingediend binnen drie maanden na de datum van erkenning van de vluchtelingenstatus van de betrokken minderjarige.

(...)

64 Gelet op een en ander dient op de prejudiciële vraag te worden geantwoord dat artikel 2, aanhef en onder f), van richtlijn 2003/86 juncto artikel 10, lid 3, onder a), daarvan, aldus moet worden uitgelegd dat een onderdaan van een derde land of staatloze die op het tijdstip van zijn aankomst op het grondgebied van een lidstaat en van indiening van zijn asielverzoek in die staat minder dan 18 jaar oud was, maar die gedurende de asielprocedure meerderjarig wordt en vervolgens wordt erkend als vluchteling, moet worden gekwalificeerd als „minderjarige” in de zin van die bepaling.”

Uit de overweging 61 van het arrest A. en S. van het Hof van Justitie blijkt zeer duidelijk dat een verzoeker om internationale bescherming niet zonder enige tijdsbeperking na afloop van de asielprocedure als minderjarige in de zin van artikel 10, lid 3 van de Richtlijn 2003/86/EG kan worden beschouwd.

Verweerder verduidelijkt dat het Hof van Justitie uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat een verzoek om gezinshereniging binnen een redelijke termijn na afloop van de asielprocedure moet worden ingediend, dit opdat bij de beoordeling van de minderjarigheid van de referentiepersoon rekening zou moeten worden gehouden met de leeftijd op het ogenblik van het indienen van het verzoek om internationale bescherming. Het Hof van Justitie heeft vervolgens verduidelijkt dat onder voormelde “redelijke termijn” in beginsel een termijn van drie maanden kan worden begrepen, te rekenen vanaf de erkenning van de internationale beschermingsstatus van de referentiepersoon.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de subsidiaire beschermingsstatus reeds op 08.04.2021 aan de referentiepersoon werd toegekend, waarna de verzoekende partij slechts een jaar later op 18.03.2022 voor de eerste maal een visumaanvraag heeft ingediend.

De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat zij in de gegeven omstandigheden geacht kan worden om binnen een redelijke termijn na de erkenning van de subsidiaire beschermingsstatus van de referentiepersoon haar aanvraag tot gezinshereniging zou hebben ingediend.

In haar inleidend verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar e-mailcorrespondentie van mevr. [G.] van het CAW, waarin redenen werden aangehaald dewelke het onmogelijk zouden hebben gemaakt om de visumaanvraag reeds eerder in te dienen. Er wordt gewag gemaakt van moeilijkheden tot het verkrijgen van de noodzakelijke documenten, een vasthouding van eerste verzoeker, het feit dat de grens gesloten was,

Verweerder merkt evenwel op dat de genoemde redenen op geen enkele wijze werden onderbouwd aan de hand van enig document. Er werd aldus zelfs geen begin van bewijs voorgelegd met betrekking tot de redenen, dewelke werden aangehaald en dewelke zouden kunnen rechtvaardigen dat de visumaanvraag nagenoeg een jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van de referentiepersoon werd ingediend.

Zelfs bij het inleidend verzoekschrift blijkt de verzoekende partij niet in de mogelijkheid om zelfs maar een begin van bewijs bij te brengen met betrekking tot de aangehaalde redenen.

In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij niet ernstig kritiek leveren op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bepaalde rechten en garanties zou ondermijnen, door de "eenzijdige herkwalificatie" van de visumaanvragen.

Er is heel uitdrukkelijk vastgesteld dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op een "subjectief recht op gezinshereniging", waarna op gedegen wijze alsnog een inhoudelijke beoordeling van de visumaanvraag werd uitgevoerd in het licht van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel verwijst de verzoekende partij opnieuw naar de "objectief verschoonbare omstandigheden" die zouden rechtvaardigen waarom de visumaanvraag niet binnen de drie maanden na de erkenning van de subsidiaire beschermingsstatus van de referentiepersoon werd ingediend.

Hieromtrent kan verweerder slechts herhalen dat de verzoekende n.a.v. de visumaanvraag zelfs geen begin van bewijs heeft voorgelegd met betrekking tot de aangehaalde "overmachtssituatie".

Verweerder beklemtoont in dit kader dat het uiteraard niet volstaat om zich louter op beweringen te steunen. Eén en ander klemt des te meer nu het Hof van Justitie onder meer in het arrest A. en S. heel uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat het onverenigbaar zou zijn met de doelstelling van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 dat een verzoeker om internationale bescherming zich zonder enige tijdsbeperking zou kunnen beroepen op een recht op gezinshereniging.

Daar waar de verzoekende partij voorhoudt dat rekening had moeten worden gehouden met een ongestaafd relaas over de zogenaamde overmachtssituatie, is dit standpunt van de verzoekende partij op zichzelf dan ook onverenigbaar met de bedoeling van de Europese wetgever.

Er kan uiteraard geen sprake zijn van objectief verschoonbare omstandigheden, indien zelfs geen begin van objectief bewijs in dit kader wordt voorgelegd.

Louter volledigheidshalve zal de verzoekende partij in wat volgt nog repliceren op de door de verzoekende partij aangehaalde redenen, dit niettegenstaande zelfs bij het inleidend verzoekschrift geen enkel stavingstuk hieromtrent blijkt te kunnen worden gevoegd.

Daar waar de verzoekende partij in een eerste onderdeel argumenteert dat de Belgische wetgever een termijn van twaalf maanden heeft vooropgesteld als "redelijke termijn", kan deze argumentatie niet worden bijgetreden.

De verzoekende partij stoelt zich op artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, daar waar de visumaanvraag door de verzoekende partij in casu werd ingediend overeenkomstig artikel 10, §1, 7° van de Vreemdelingenwet.

Nergens uit artikel 10, §1, 7° van de Vreemdelingenwet dat een termijn van twaalf maanden werd vooropgesteld door de Belgische wetgever, dit specifiek voor de gezinshereniging van ouders met hun minderjarig kind dat een internationale beschermingsstatus geniet.

Om voormelde reden mist de verwijzing naar het arrest nr. 255.380 dd. 23.12.2022 van de Raad van State ook grondslag, nu dit betrekking had op de interpretatie van artikel 10, §2 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de Belgische wetgever specifiek voor wat betreft de gezinshereniging van ouders met hun (minderjarige) kinderen in België een meer gunstige regeling zou hebben willen uitwerken, dan de door het Hof van Justitie van de Europese Unie vooropgestelde redelijke termijn van drie maanden.

De verzoekende partij beweert ten onrechte dat er geen wettelijke basis voor dergelijk verschil in behandeling zou bestaan, nu de wettelijke basis wel degelijk kan gevonden worden in artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Louter volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat er hoe dan ook sprake is van verschillende situaties, hetgeen ten andere ook blijkt uit het feit dat de Belgische wetgever andere voorwaarden heeft

vooropgesteld, al naar gelang het feit of er sprake is van gezinshereniging in toepassing van artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet of artikel 10, §1, 7° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt in de gegeven omstandigheden allerminst aannemelijk gemaakt, hetgeen des te meer klemmt nu de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing heeft vastgesteld dat geen enkel bewijs werd voorgelegd van regelmatige contacten tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon.

Daar waar de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift zelf het belang benadrukt van het “rekening houdend met de concrete omstandigheden”, kan aan voormelde vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet zonder meer voorbij worden gegaan.

Inderdaad heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vastgesteld dat de referentiepersoon kennelijk zonder regelmatige contacten en/of steun van diens ouders een leven heeft opgebouwd in het Rijk. Een dergelijke situatie is uiteraard volstrekt niet te vergelijken met de situatie waarbij een (minderjarig) kind zou zijn achtergebleven in het land van herkomst en vanuit België verder door diens ouders zou worden ondersteund.

In de mate dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift kritiek levert op de wet, merkt verweerder nog op dat dergelijke vordering niet ontvankelijk kan worden ingesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag immers niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 39/2, §2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip ‘beslissing’ teruggerepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).

Immers bepaalt artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Een volgend element dat door de verzoekende partij wordt aangevoerd, betreft de plaats waar de visumaanvraag moest worden ingediend. De verzoekende partij meent dat bij de beoordeling van de redelijke termijn rekening moet worden gehouden met het feit dat zij zich fysiek in een ander land diende aan te bieden.

De verzoekende partij beperkt zich evenwel tot een algemeen theoretische uiteenzetting, zonder in concreto aan te tonen dat het onmogelijk zou zijn geweest om zich binnen een termijn van drie maanden bij de bevoegde diplomatieke post aan te bieden. De verzoekende partij maakt haar kritiek dan ook volstrekt niet aannemelijk, daar waar zij aanvoert dat de Belgische Staat de gezins-herenigingsprocedure op een dermate wijze zou organiseren, waardoor het onnodig moeilijk zou worden gemaakt om het recht op gezinshereniging uit te oefenen.

Nergens uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij kortelings na de erkenningsbeslissing dd. 08.04.2021 überhaupt een poging zou hebben ondernomen om zich naar de bevoegde diplomatieke post in Pakistan te begeven.

De verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 12.04.2018 in de zaak C-550/16 is in dit kader weinig relevant, nu de verzoekende partij volstrekt niet aannemelijk maakt dat de “slaagkansen” van het verzoek om gezinshereniging zouden hebben afgehangen van externe factoren.

Uit het administratief dossier blijkt uitsluitend dat de verzoekende partij zich voor de eerste maal een jaar na de erkenningsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij de diplomatieke post heeft aangeboden, waarbij zelfs niet met een begin van bewijs wordt aangetoond dat men hindernissen zou hebben moeten overwinnen, dewelke het onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden hebben gemaakt om de aanvraag binnen de drie maanden in te dienen.

De verzoekende partij verliest zich in algemeen theoretische beschouwingen, zonder in concreto aan te tonen op welke wijze het recht op gezinshereniging haar ontzegd zou worden. Verweerder herhaalt dat de verzoekende partij op geen enkel moment heeft aangetoond dat zij reeds eerder getracht had om naar Pakistan te reizen, laat staan dat de verzoekende partij in het kader van de asielaanvraag zou hebben aangetoond dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn geweest om reeds eerder de geëigende procedure te volgen.

Vage verwijzingen naar een vasthouding van eerste verzoeker, dan wel naar gebeurlijke documentaire problemen kunnen in dit kader uiteraard niet volstaan.

In een derde onderdeel stelt verzoeker dat het hoger belang van de kinderen op verschillende wijzen zou worden geschaad door de bestreden beslissingen.

Opnieuw moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot algemeen-theoretische beschouwingen, dewelke niet of nauwelijks op de eigen concrete situatie worden toegepast. De verzoekende partij voert aan dat de individuele context van elk kind in overweging moet worden genomen bij het beoordelen van het belang van het kind, maar zij blijft vervolgens in gebreke om aan de hand van concrete elementen aan te tonen dat het hoger belang van de minderjarige kinderen bij het nemen van de bestreden beslissing zou zijn miskend.

Verwerende partij wenst in dit verband vooreerst te benadrukken dat de bestreden beslissingen geenszins tot gevolg hebben dat de eenheid van gezin wordt verbroken.

Integendeel heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing dewelke betrekking hebben op de minderjarige kinderen zeer terecht vastgesteld dat een visum aan de minderjarige kinderen diende te worden geweigerd, specifiek gelet op het feit dat aan de ouders evenmin een visum werd afgeleverd en het om die reden dus evident is dat het meereizend kind bij de ouders blijft.

De kritiek van verzoekers is dan ook niet ernstig waar zij voorhouden dat de bestreden beslissing een inbreuk zouden vormen op de belangen van het kind.

Het is immers allerm minst kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft geoordeeld dat de minderjarige meereizende kinderen het verblijfsstatuut van de ouders volgen.

Zie:

“De verzoekende partij verliest evenwel uit het oog dat de verwerende partij, in overeenstemming met de toepasselijke wettelijke bepalingen, heeft geoordeeld dat een duurzame oplossing bestaat in een terugkeer naar Albanië waar de verzoekende partij kan herenigd worden met haar moeder en de rest van de familie en aldus dat het niet in het belang is van de verzoekende partij om te worden gescheiden van haar moeder en haar familieleden. De vage beschouwingen van de verzoekende partij geven te dezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de verwerende partij, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij voorts dat de drie opties inzake de duurzame oplossing evenwaardig zijn en dat er geen voorkeur mag worden gegeven aan één of andere optie indien er meerdere mogelijkheden zijn. De Raad wijst echter op hetgeen wordt bepaald in artikel 61/17 van de vreemdelingenwet. In deze bepaling wordt vastgelegd dat er voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag en het hoger belang van het kind. Het betoog van de verzoekende partij kan aldus niet zonder meer worden gevolgd. Uit de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij beslist tot afgifte van een bevel tot terugbrenging aan de voogd omdat zij oordeelde dat voldoende elementen voorhanden zijn die toelaten te stellen dat de duurzame oplossing bestaat in een terugkeer naar het land van herkomst alwaar de verzoekende partij kan worden herenigd met haar moeder en andere familieleden. Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing ertoe strekt de eenheid van het gezin te vrijwaren, principe waarnaar artikel 61/17 van de vreemdelingenwet verwijst.” (RvV nr. 223 831 van 9 juli 2019)

Betreffende de vermeende schending van het IVRK, laat de verweerder gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden onzegd.

Terwijl hoe dan ook nog kan worden gewezen op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op gedegen wijze rekening heeft gehouden met volgende elementen, dewelke specifiek betrekking hebben op het familiaal leven van de verzoekende partij in Afghanistan:

- verzoekers bewijzen geenszins dat ze familiaal geïsoleerd zijn in het land van herkomst;
- verzoekers hebben nog vier andere kinderen die achterbleven in Afghanistan;
- de referentiepersoon verklaarde nog een oom [S.] te hebben in Afghanistan die zijn reis betaalde en een meerderjarige broer, [N.]. De familiale banden van verzoekers met Afghanistan zijn dan ook sterker dan deze in België.
- er ligt geen bewijs voor van enige steun uit België en/of regelmatige contacten met de te vervoegen zoon.
- er is geen sprake van een medische problematiek;
- er wordt geen melding gemaakt van een eventuele precaire situatie in hun land van herkomst;
- er wordt geen enkel bewijs voorgelegd betrekking tot hun eigen specifieke situatie;

- verzoekers kregen in januari 2022 een paspoort zodat het ongeloofwaardig is dat het regime dat hen zou viseren geen andere documenten zou kunnen verlenen.;
- sinds augustus 2021 is de situatie in Afghanistan sterk gewijzigd;
- het komt aan verzoekers om aan te tonen dat zij in Afghanistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven;
- ...

Gelet op voormelde overwegingen is het uiteraard weinig ernstig dat de verzoekende partij in het inleidend verzoekschrift aanvoert dat geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke situatie van haar dossier.

De verzoekende partij kan tot slot niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn genomen met art. 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt evenwel aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verweerder toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

"Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39)." (R.v.V. nr. 70 845 van 28.11.2011)

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoekende partijen het visum weigeren.

Verzoekende partij laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Terwijl het vaste rechtspraak is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat art. 8 EVRM niet uitsluit dat het recht op gezinshereniging kan worden beperkt door de Verdragsluitende Staten:

"Een beperking van het recht op gezinshereniging brengt per definitie een inmenging met zich mee door de publieke overheden in het gezinsleven van zij die hierdoor worden getroffen, terwijl art. 8 EVRM niet automatisch betekent dat "de verzoeker het recht heeft om bij zijn kinderen te leven en omgekeerd". In toepassing van art. 8, tweede lid EVRM is een inmenging in het privé- en gezinsleven toegestaan, dan voor zover deze bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land. De Wet van 15 december 1980 is een wet van openbare orde die beantwoordt aan de bepalingen van art. 8 tweede lid EVRM. De toepassing van deze wet brengt op zich dan ook geen schending van art. 8 EVRM met zich mee. Het is de Verdragsstaten toegestaan om het recht op een privé- en gezinsleven te onderwerpen aan bepaalde regels van openbare orde. In beginsel behouden de Staten het recht om de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te controleren en zijn zij gemachtigd tot het vaststellen van de voorwaarden daartoe. Artikel 8 EVRM verzet er zich niet tegen dat de Staten de voorwaarden vastleggen voor de toegang tot hun grondgebied. Een beslissing tot weigering van een visum gezinshereniging, omdat niet aan de wettelijke voorwaarden werd voldaan, beantwoordt daarom aan art. 8 EVRM. Het recht op gezinshereniging wordt immers niet beperkt door de bestreden beslissing zelf, maar wel door de vermelde bepaling van de Wet van 15 december 1980, die inderdaad het recht op gezinsleven zoals voorzien door art. 8 EVRM beperkt. Er werd reeds geoordeeld dat de inmenging in het recht op een gezinsleven, die wordt voorzien bij art. 10, al. 1, 4° van de Wet van 15 december 1980 gerechtvaardigd is, nu zij steunt op overwegingen van openbare orde, die aan de basis liggen van het principe van de immigratiestop, en nu zij beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 8, al. 2 EVRM. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid vermocht dan ook op rechtsgeldige wijze, zonder daarbij art. 8 EVRM te schenden, een aanvraag visum lang verblijf – gezinshereniging te verwerpen, die gericht was op de vestiging van de ascendent bij zijn kind." (R.v.S. nr. 209.321, 30 november 2010 – vrije vertaling)

Ten overvloede merkt de verweerder op dat het in casu ook een aanvraag tot een eerste toelating tot verblijf betreft.

“De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

De verweerder is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat het middel van verzoekende partij dus niet kan worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het visum aan verzoekers diende te worden geweigerd. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en de andere beginselen van behoorlijk bestuur waarvan verzoekers de schending aanvoert.”

2.3. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat administratieve beslissingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partijen in hun aanvragen ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissingen blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissingen moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. In een eerste en tweede onderdeel van hun middel bekritiseren de verzoekende partijen de herkwalicatie van hun aanvragen voor visa gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet tot aanvragen voor humanitaire visa op grond van artikel 9 van deze wet, in het bijzonder voor wat de eerste en tweede verzoekende partij zelf betreft. Zij verwijzen hierbij naar een uitgebreid mailverkeer tussen een medewerkster van het CAW Limburg enerzijds en de Belgische ambassade in Islamabad en/of de diensten van de verwerende partij anderzijds en naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) zoals ook aangehaald in dit mailverkeer. Dit mailverkeer strekt zich uit over de periode van 26 augustus 2021 tot kort voor het nemen van de bestreden beslissingen. De eerste en tweede verzoekende partij betogen dat onterecht werd geoordeeld dat zij niet in aanmerking kunnen komen voor gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In zijn bespreking gaat de Raad in eerste instantie in op de visumaanvragen van de eerste en de tweede verzoekende partij zelf, als ouders van de referentiepersoon in België.

2.7. In een eerste mail van 26 augustus 2021 die de medewerkster van het CAW Limburg richtte aan de Dienst Vreemdelingenzaken en de Belgische ambassade in Islamabad, Pakistan, werd gewezen op de minderjarigheid van de referentiepersoon bij aankomst in België en op het ogenblik van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming dat ertoe leidde dat hem op 8 april 2021 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Er werd gewezen op een situatie van overmacht of nog een

onmogelijkheid om de visumaanvragen in te dienen bij de Belgische ambassade in Islamabad, Pakistan, binnen de drie maanden na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de grens tussen Afghanistan en Pakistan lange tijd was gesloten en gelet op de hierop volgende machtsovername door de taliban. Er werd gewezen op de intentie van de verzoekende partijen om visumaanvragen in te dienen om te worden herenigd met de referentiepersoon van zodra zij in de mogelijkheid zouden zijn naar de Belgische ambassade in Islamabad te reizen. Er werd met aandrang gevraagd om hun aanvragen vervolgens te behandelen als zijnde aanvragen tot gezinshereniging met een niet-begeleide minderjarige vluchteling.

In een navolgende mail van 15 oktober 2021 aan de Belgische ambassade van Islamabad wees de medewerkster van het CAW Limburg andermaal op de intentie van de verzoekende partijen om de referentiepersoon in België zo snel mogelijk te vervoegen en werd benadrukt dat zij door de machts-overname door de taliban in Afghanistan niet in de mogelijkheid waren om de nodige documenten te verkrijgen en te laten legaliseren en dat reizen naar Pakistan zeer moeilijk bleef en het onmogelijk was om hiervoor een visum te verkrijgen.

De Belgische ambassade beantwoordde voorgaande mail op dezelfde dag en stelde dat ingevolge de toestand in Afghanistan een aanvraag uitzonderlijk en voorlopig kan worden ingediend, zelfs al ontbreken bepaalde documenten.

In mails van 18 en 24 februari 2022 en van 1, 4 en 7 maart 2022 aan de Belgische ambassade in Islamabad en aan de Dienst Vreemdelingenzaken wees de medewerkster van het CAW Limburg er op dat de verzoekende partijen er op 14 februari 2022 in waren geslaagd visumaanvragen in te dienen bij de Belgische ambassade in Islamabad. Zij verwees naar de arresten C-550/16 van 12 april 2018 en C-380/17 van 7 november 2018 van het HvJ en verzocht om te aanvaarden dat de aanvragen binnen een *“redelijke termijn”* na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus waren ingediend, dat er bijzondere omstandigheden speelden die het indienen van de aanvragen buiten de termijn van drie maanden na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus objectief verschoonbaar maakten en dat de eerste en tweede verzoekende partij als ouders van de referentiepersoon de gezinshereniging zou worden toegestaan op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Concreet werden de volgende objectief verschoonbare omstandigheden aangehaald:

“• de familie heeft lange tijd geprobeerd om alle noodzakelijke documenten te verkrijgen in het kader van deze gezinshereniging. Ten gevolge van de machtsovername van de taliban was dit niet mogelijk. Als bewijs van hun identiteit kunnen zowel meneer [N.A.B.], mevrouw [N.N.] alsook hun 8 minderjarige kinderen enkel hun tazkira (met vertaling) voorleggen.
• Zijn vader werd ook lange tijd gevangen gehouden door de taliban, waardoor de moeder alleen instond voor de zorg van de kinderen.
• de familie heeft verschillende pogingen ondernomen om de grens met Pakistan over te steken (zonder visum). De grens tussen Afghanistan en Pakistan zou overigens langere tijd gesloten geweest zijn omwille van sanitaire redenen. Dit duidt op het uiterst evolutieve karakter in deze context van de corona pandemie.
• uiteindelijk is de familie er in geslaagd om de grens met Pakistan illegaal over te steken, waarna zij een aanzienlijk veiligheidsrisico liepen. Graag wil ik u informeren over de gevaarlijke tocht die de familie heeft ondernomen om hun visumaanvragen in te dienen. De familie leefde een tijdje ondergedoken in Pakistan. De familie heeft vervolgens twee taxi's, gezien de grootte van de familie, genomen naar het visumkantoor te Islamabad om hun visumaanvragen in te dienen. Eén van beide taxi's werd tegengehouden door de politie. Tot op heden is er geen nieuws omtrent het lot van de familieleden in de taxi. De andere taxi heeft zes gezinsleden kunnen afzetten voor het visumkantoor te Islamabad waar ze hun visumaanvragen hebben kunnen indienen op 14/02/2022.”

Nog werd er op gewezen dat volgens de verzoekende partijen hun visumaanvragen van 14 februari 2022 onterecht niet waren aanvaard door de Belgische ambassade wegens het niet betalen van de administratieve bijdrage, omdat zij van mening zijn dat deze bijdrage niet is vereist in het kader van de gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Bij mail van 8 maart 2022 werd ook de federale ombudsman gecontacteerd in verband met het niet aanvaarden van de visumaanvragen van 14 februari 2022.

Bij mail van 22 maart 2022 aan de Dienst Vreemdelingenzaken wees de medewerkster van het CAW Limburg er op dat de eerste en tweede verzoekende partij zich gedwongen zagen om alsnog de gevraagde administratieve bijdragen te betalen en op 18 maart 2022 nieuwe visumaanvragen werden

ingediend. Er werd nogmaals nadrukkelijk verzocht de visumaanvragen van de eerste en de tweede verzoekende partij toe te staan op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en hierbij te aanvaarden dat deze binnen een redelijke termijn waren ingediend.

In navolgende mails werden namens de verzoekende partijen de eerder naar voor gebrachte standpunten herhaald en werd aangedrongen op een spoedige beslissing.

2.8. De Raad moet allereerst vaststellen dat het administratief dossier, zoals dit door de verwerende partij werd overgemaakt, enkel de visumaanvragen bevat die de verzoekende partijen op 18 maart 2022 indienden om de referentiepersoon in België te vervoegen. Van voormeld mailverkeer of nog de eerdere visumaanvragen van 14 februari 2022 is geen enkel spoor terug te vinden in het administratief dossier, niettegenstaande de diensten van verweerder een van de geadresseerden van dit mailverkeer zijn. Dit doet reeds ernstige vragen rijzen over de zorgvuldigheid bij het samenstellen van het administratief dossier en bij het onderzoek van de visumaanvragen.

2.9. In elk geval moet worden vastgesteld dat in het bijzonder de eerste en de tweede verzoekende partij zelf in het kader van hun visumaanvragen uitdrukkelijk verzochten om gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en dat zij concrete argumenten naar voor brachten die volgens hen rechtvaardigen dat zij de gezinshereniging vragen en verkrijgen op grond van dit artikel.

2.10. In dit verband wijst de Raad op artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.”

2.11. Deze bepaling vormt een – gedeeltelijke – omzetting in Belgisch recht van artikel 2, f) juncto artikel 10, lid 3, a) van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn).

Niettegenstaande de Gezinsherenigingsrichtlijn strikt genomen niet van toepassing is op derdelanders die gezinslid zijn van een subsidiair beschermde (HvJ 7 november 2018, C-380/17, § 33), moet op basis van voormeld artikel in de Vreemdelingenwet worden aangenomen dat de Belgische wetgever de bedoeling heeft gehad om de gezinshereniging voor personen die subsidiaire bescherming genieten op eenzelfde wijze te regelen als de gezinshereniging voor vluchtelingen, om hun gelijke behandeling te verzekeren (zie bv. Verslag namens de Commissie voor de Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het Openbaar Ambt uitgebracht door de dames Leen Dierick en Catherine Fonck, *Parl.St. Kamer*, 2010-11, nr. 53-0443/018, pag. 91-92). Dat is ook waar de Raad van State van uitging in zijn advies van 4 april 2011 waarin uitdrukkelijk werd gezegd “[dat] personen die subsidiaire bescherming genieten, wat de voorwaarden inzake gezinshereniging betreft op dezelfde manier behandeld worden als erkende vluchtelingen [...]” (Advies van de Raad van State nr. 49 356/4 van 4 april 2011, *Parl.St. Kamer*, 2010-11, nr. 53-0443/015, pag. 13).

Het HvJ verklaart zich ook bevoegd om de Gezinsherenigingsrichtlijn uit te leggen in een situatie die handelt over het recht op gezinshereniging van een subsidiair beschermde, wanneer het artikel uit deze richtlijn waarvan om uitlegging wordt gevraagd door het nationale recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze van toepassing is verklaard op dergelijke situaties (HvJ 7 november 2018, C-380/17, § 41), zoals dit in de Belgische context kan worden aangenomen.

Gelet op wat voorafgaat, acht de Raad de rechtspraak van het HvJ inzake de in casu relevante bepalingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn zoals omgezet in artikel 10 van de Vreemdelingenwet ook dienstig in de voorliggende zaak.

2.12. In het door de verzoekende partijen aangehaalde arrest C-550/16 van 12 april 2018 oordeelde het HvJ dat “[a]rtikel 2, aanhef en onder f), van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, juncto artikel 10, lid 3, onder a), daarvan, [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat een onderdaan van een derde land of staatloze die op het tijdstip van zijn aankomst op het grondgebied van een lidstaat en van indiening van zijn asielverzoek in die staat minder dan 18 jaar oud was, maar die gedurende de asielprocedure meerderjarig wordt en vervolgens wordt erkend als vluchteling, moet worden gekwalificeerd als „minderjarige” in de zin van die bepaling”.

In voormeld arrest verduidelijkte het HvJ nog dat “deze vluchteling zijn verzoek om gezinshereniging wel binnen een redelijke termijn [dient] in te dienen. Voor de bepaling van een dergelijke redelijke termijn biedt de door de Uniewetgever in de soortgelijke context van artikel 12, lid 1, derde alinea, van die richtlijn gekozen oplossing een indicatie, zodat ervan uit moet worden gegaan dat het op basis van artikel 10, lid 3, onder a), van diezelfde richtlijn ingediende verzoek om gezinshereniging in een dergelijke situatie in beginsel moet worden ingediend binnen drie maanden na de datum van erkenning van de vluchtelingenstatus van de betrokken minderjarige.” (§ 61).

2.13. Inzake de in voormeld arrest aangehaalde indicatieve termijn van artikel 12, lid 1, derde alinea van de Gezinsherenigingsrichtlijn verwijzen de verzoekende partijen verder naar het arrest C-380/17 van 7 november 2018 van het HvJ. Voormelde bepaling voorziet dat de lidstaten kunnen eisen dat de vluchteling voldoet aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1 wanneer het verzoek om gezinshereniging niet wordt ingediend binnen een termijn van drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus. Het HvJ oordeelde, onder meer, dat “[a]rtikel 12, lid 1, van richtlijn 2003/86 niet in de weg [staat] aan een nationale regeling op grond waarvan een ten behoeve van een gezinslid van een vluchteling ingediend verzoek om in aanmerking te komen voor gezinshereniging op basis van de gunstiger bepalingen van hoofdstuk V van deze richtlijn, kan worden afgewezen op grond dat dit verzoek meer dan drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus aan de gezinshereniger is ingediend, waarbij tegelijk wel de mogelijkheid wordt geboden een nieuw verzoek in te dienen in het kader van een andere regeling, op voorwaarde dat deze regeling erin voorziet dat een dergelijke weigeringsgrond niet kan worden gehanteerd in situaties waarin de te late indiening van het eerste verzoek op grond van bijzondere omstandigheden objectief verschoonbaar is”.

2.14. De Raad volgt de eerste en tweede verzoekende partij in hun standpunt dat, rekening houdend met het gegeven dat de referentiepersoon nog minderjarig was ten tijde van zijn komst naar België en het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, uit voormeld arrest C-550/16 van 12 april 2018 van het HvJ volgt dat zij na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de referentiepersoon, hoewel deze intussen meerderjarig was geworden, “binnen een redelijke termijn” konden verzoeken om gezinshereniging. Voor deze redelijke termijn werd de termijn van artikel 12, lid 1, derde alinea van de Gezinsherenigingsrichtlijn richtinggevend geacht, zodat “in beginsel” een termijn van drie maanden na de datum van toekenning van de internationale beschermingsstatus geldt.

2.15. De Raad moet in dit verband evenwel – samen met de verzoekende partijen – vaststellen dat de Belgische wetgever, wat de termijn van artikel 12, lid 1, derde alinea van de Gezinsherenigingsrichtlijn betreft, in de Belgische context een ruimere termijn van één jaar gepast heeft geacht, getuige artikel 10, § 2, lid 5 van de Vreemdelingenwet. Dit is toegestaan gelet op artikel 3, lid 5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, waarin wordt bepaald dat deze richtlijn de mogelijkheid van lidstaten om gunstigere bepalingen vast te stellen of te handhaven onverlet laat.

In dit verband is het ook niet onbelangrijk te vermelden dat overeenkomstig artikel 12bis, § 1, lid 1 van de Vreemdelingenwet, waarbij artikel 5, lid 1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn is omgezet in Belgisch recht, wordt bepaald dat de gezinsleden van de gezinshereniger – en dus niet de gezinshereniger zelf – een verzoek om toegang en verblijf in het kader van het recht op gezinshereniging kunnen indienen en dat deze gezinsleden een dergelijk verzoek moeten indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor hun woonplaats of hun verblijfplaats in het buitenland. Het is dus ook mogelijk dat de gezinsleden zich hiervoor moeten begeven naar een derde land, zoals dit in casu het geval is.

Nog moet in dit verband worden opgemerkt dat het HvJ de verplichting in het Belgische recht om voor het indienen van het verzoek om gezinshereniging in persoon te verschijnen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland in strijd heeft geacht met de Gezinsherenigingsrichtlijn voor zover geen uitzonderingen zijn voorzien op deze verplichting voor situaties waarin een dergelijke verschijning

onmogelijk of buitengewoon moeilijk is, met name wanneer de gezinsleden van de gezinshereniger in een conflictgebied wonen en zij, door zich te verplaatsen, het risico lopen om te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen of zelfs om hun leven in gevaar te brengen (HvJ 18 april 2023, C-1/23 PPU).

Er moet dan ook worden aangenomen dat de redelijke termijn, zoals vastgesteld door de Belgische wetgever, voor het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging overeenkomstig artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet in een situatie zoals deze thans voorligt, een termijn is van één jaar, en niet van drie maanden. In dit verband kan wel degelijk naar analogie worden verwezen naar het arrest nr. 255.380 van 23 december 2022 van de Raad van State. Zoals de verzoekende partijen aanvoeren, valt niet in te zien waarom de *“redelijke termijn”* in de voorliggende situatie anders zou moeten worden ingevuld dan in de situatie waarin de gezinshereniging wordt gevraagd door een kind met zijn ouder die internationale bescherming geniet in België, waarbij dit kind nog minderjarig was ten tijde dat zijn ouder verzocht om internationale bescherming en meerderjarig was op het ogenblik van de toekenning van de internationale beschermingsstatus en de aanvraag tot gezinshereniging, zoals aan de orde was in voormeld arrest van de Raad van State.

2.16. Uit het hierboven aangehaalde mailverkeer blijkt dat de verzoekende partijen weliswaar niet binnen de drie maanden na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de referentie-persoon hun aanvragen tot gezinshereniging indienden, maar zij wel na ruim vier maanden een eerste keer contact namen met de diensten van verweerder en de Belgische ambassade in Islamabad waarbij zij duidelijk wezen op hun intentie om aanvragen tot gezinshereniging in te dienen alsook op redenen die volgens hen maakten dat zij in de onmogelijkheid waren om deze reeds in te dienen binnen de drie maanden na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In deze en navolgende mails wezen zij er in dit verband concreet op dat de grens tussen Afghanistan en Pakistan lange tijd was gesloten en wezen zij ook op de moeilijke situatie voor én na de machtsovername door de taliban, waardoor reizen naar Pakistan problematisch was, onder meer doordat geen visa werden uitgereikt. De verzoekende partijen dienden uiteindelijk op 14 februari 2022 hun visumaanvragen in, zij het dat deze niet in aanmerking werden genomen omwille van het niet betalen van de administratieve bijdrage. De thans voorliggende visumaanvragen dateren van 18 maart 2022, dit is binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, of nog binnen de termijn die de Belgische wetgever in beginsel redelijk heeft geacht opdat de gezinsleden van een erkend vluchteling of subsidiair beschermde zich kunnen organiseren teneinde hun verzoeken tot gezinshereniging in te dienen op de via de Belgische wet voorziene wijze. De eerste en de tweede verzoekende partij verzochten ook nadrukkelijk hun visumaanvragen goed te keuren op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en hierbij te aanvaarden dat deze binnen een redelijke termijn werden ingediend.

2.17. In de bestreden beslissingen genomen voor de eerste en tweede verzoekende partij kan in dit verband enkel worden gelezen dat zij niet in aanmerking komen voor de gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, gelet op de meerderjarigheid van hun zoon in België die zij wensen te vervoegen. De verwerende partij antwoordt op geen enkele wijze op de door de verzoekende partijen aangebrachte pertinente argumenten waarom zij van mening zijn dat zij in aanmerking komen voor de gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat hiermee concreet rekening werd gehouden. De verwerende partij is er onterecht aan voorbij gegaan dat, nu de eerste en tweede verzoekende partij hun visumaanvragen indienden binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de referentiepersoon en dus binnen de termijn die de Belgische wetgever als redelijk heeft beschouwd, de minderjarigheid van deze laatste diende te worden beoordeeld ten tijde van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, waardoor zij wel degelijk in aanmerking kunnen komen voor de gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, voor zover hun identiteit en verwantschapsband met de referentiepersoon als bewezen kunnen worden beschouwd. In de bestreden beslissingen kunnen in dit verband alvast ook geen pertinente argumenten worden gelezen die hierover anders kunnen doen oordelen. De eerste en tweede verzoekende partij kunnen ook worden bijgetreden in hun standpunt dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik oog heeft gehad voor de door hen aangebrachte problemen om toegang te krijgen tot de gezinsherenigingsprocedure. Noch voor het nemen van de bestreden beslissingen noch bij het nemen ervan blijkt nochtans dat de verwerende partij de ingeroepen onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid om zich op korte termijn in persoon te begeven naar de Belgische ambassade in Islamabad heeft ontkracht of betwist. Niettemin blijkt de enige reactie van de verwerende partij te zijn geweest een en ander simpelweg te negeren, wat niet strookt met een zorgvuldig handelen zoals dit van het bestuur mag worden verwacht in het kader van de beoordeling van aanvragen tot gezinshereniging met internationaal beschermden.

2.18. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen. In zoverre de verwerende partij in haar nota met opmerkingen betoogt dat de aanvragen tot gezins-hereniging niet binnen een redelijke termijn werden ingediend en dat de verzoekende partijen niet overtuigen dat zij niet in de mogelijkheid waren om tijdig, dit is volgens haar binnen de drie maanden, deze aanvragen in te dienen, herhaalt de Raad dat de Belgische wetgever in de Belgische context de redelijke termijn heeft ingevuld als een termijn van één jaar en bijgevolg moet worden aangenomen dat de aanvragen wel degelijk binnen een redelijke termijn zijn ingediend. Voor het overige gaat de verwerende partij trouwens ook over tot een a posteriori motivering en beoordeling, die de hierboven vastgestelde onregelmatigheden bij het nemen de bestreden beslissingen niet kunnen herstellen.

2.19. Nu de voor de minderjarige verzoekende partijen genomen beslissingen uitdrukkelijk steunen op de beslissingen zoals deze voor hun ouders werden genomen, moet worden aangenomen dat de vastgestelde onregelmatigheden bij de voor de ouders genomen beslissingen zich ook uitstrekken tot de beslissingen genomen voor de minderjarige kinderen.

2.20. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een verder onderzoek van het middel dringt zich niet op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 744 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 februari 2023 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D) worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 744 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS